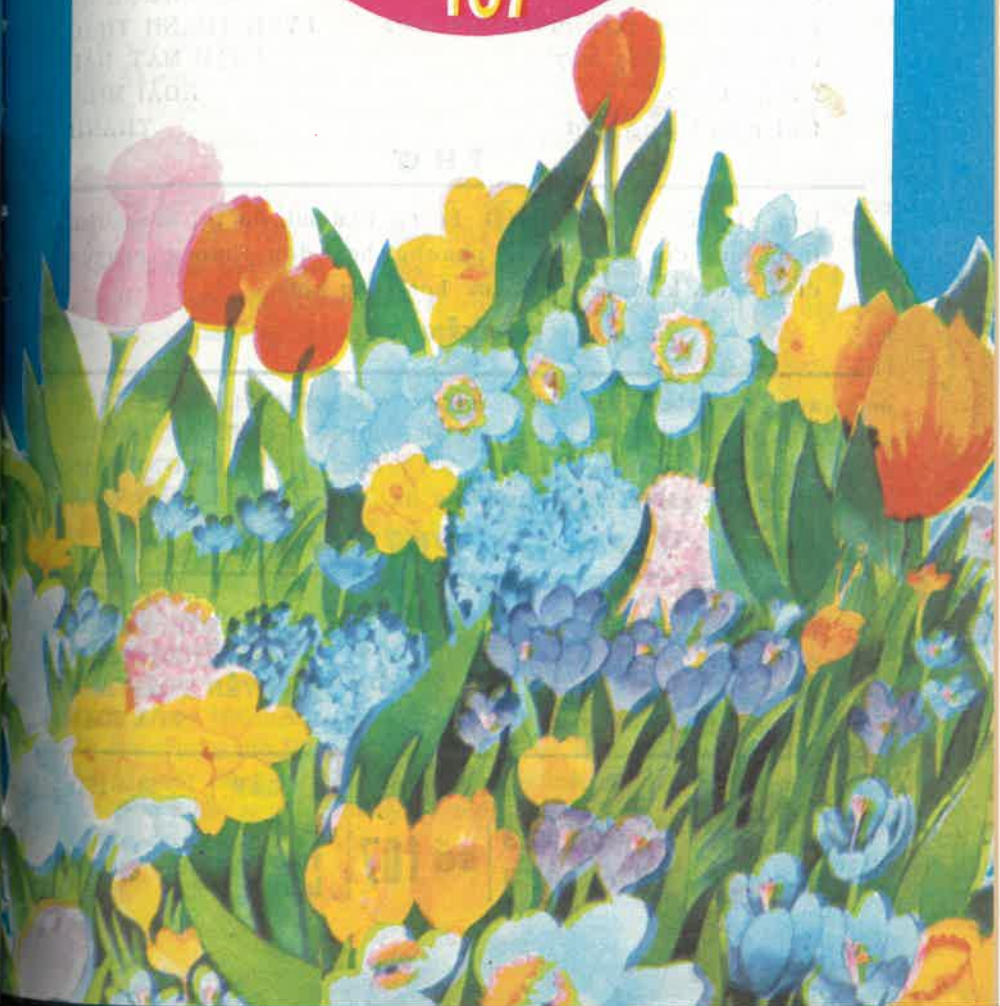

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương
107

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÓN
 THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

9B115 Thánh Mẫu, Chí Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

VĂN

niềm vui chân tình
 một tâm hồn nhỏ, buồn này
 anna anna, màu áo đỏ
 ngày âm thầm theo những cơn mưa
 theo những vầng mây
 trong trí nhớ
 trời mưa không ngớt

PHAN CUNG NGHIỆP
 NGUYỄN MÂY THU
 VĂN NHƯỘC BA
 LYNH THANH THẢO
 PHẠM MẮT NÊU
 HOÀI MIÊN
 THANH

THƠ

lâm vị thủy. thương thuật. hoàng nhũ mi. đồ thị hồng liên.
 trầm thụy du. lê yên linh phương. hoài đơn phương. nguyên
 đình hiếu. kiều giang. m.q.m. hoa vông vang.

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
 mưa nguyệt cầm
 một chút mưa thơm
 người con gái mắt nai

ĐÌNH TIẾN LUYỆN
 TỪ KẾ TƯỜNG
 MUỜNG MÀN
 KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

bạn ngọc và tuổi ngọc
 biết một biết mười
 چاپ photo
 bệnh mới lớn
 tuổi ngọc và bạn ngọc

BẠN NGỌC
 NGUYỄN THẾ
 TỒ HỢP KIẾN
 NGUYỄN TUẤN ANH
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

từ ngày 21-6-1973 | số 107 | năm | giá 80đ.
 đến ngày 28-6-1973 | thứ ba

BẠN NGỌC

và

Với cháu, Tuổi Ngọc thật thơ mộng thật dễ thương, những sợi văn
 thơ lười mắt rót vào tâm hồn cháu êm đềm như ly nước chanh đá được
 uống vào giữa những buổi trưa hè nóng bỏng. TN chính là chất bổ dưỡng
 cần thiết trong đời sống tinh thần của cháu vì thế cháu đã nơm nớp lo
 sợ trước những lời dọa từ biệt của TN. Nhưng vòm trời màu thiên thanh
 đã lộ dạng, những cụm mây đen biến mất và tâm hồn cháu lại đầy những
 nụ hoa hồng mới nở. Vui vẻ và yêu đời chỉ lạ.

CÔ BÉ HỌ PHAN (Cường Để — Hội An)

Ở số 104 Tuổi Ngọc vừa lên ba, Kha vui vẻ chào mừng những con
 số 100, nhưng... ở đó Kha được biết Tuổi Ngọc đang gặp phải khó khăn
 nên Kha lo lắng lắm! và thương các chú tòa soạn quá! Kha mong rằng
 Tuổi Ngọc sẽ sống mãi mãi với bạn ngọc. Chúc chú may mắn.

TÙNG KHA (Đà Lạt)

Hôm nào nghe Tuổi Ngọc than văn cháu buồn ghê chú ạ... Cháu
 thích Tuổi Ngọc như một bông hoa thân ái, thương Tuổi Ngọc như
 thương cô bạn thật thân... Cầu xin Tuổi Ngọc sống mãi dễ thương yêu
 còn mãi... để Tuổi Ngọc còn mãi trong cặp sách của các cô, cậu học sinh
 miền cao... và cháu thì sẽ khỏi mong nhớ, chờ đợi.

HỒNG OANH (Pleiku)

Ngày thứ năm có nụ cười và em bỗng thấy « yêu đời » vì đang cầm
 trên tay Tuổi Ngọc mới nhất, để rồi suốt cả một tuần lễ lại cứ nơm
 nớp lo âu — không biết tuần lễ tới TN có còn sống hay không? Cứ thế
 em lo sợ cả tuần, khổ quá. Anh hãy hứa với em là bảo đảm Tuổi Ngọc
 sẽ sống lâu nhất thế giới không?

NGÔ MỘNG QUYỀN (Đà Lạt)

Tuổi Ngọc là tuần báo dễ thương và đáng mến nhất. Thế mà tại
 sao Tuổi Ngọc lại có thể chết được? sau khi nghe những lời than thở
 của Tòa soạn làm cho Dung buồn hết sức. Vì tuần nào trong cặp của
 Dung cũng có một quyển Tuổi ngọc nằm « xinh xinh » trong đó. Không
 phải chỉ Dung không đâu nhé! mà cả Ngọc, Lan, Nga, Tiên... cũng thế
 (Bạn học chung của Dung đó). Không! Tuổi Ngọc không thể nào thiếu
 trong cặp của Dung và các bạn vào những buổi chiều thứ năm. Chúc cho
 Tuổi Ngọc bước sang « một thời » mới được nhiều may mắn, và sẽ mãi
 mãi là Tuần báo dễ thương.

PHÙ DUNG (Sài Gòn)

mối thơm sữa mẹ

em là con gái mười ba
đi thơ thẩn giữa vườn hoa suốt ngày
ta đời xanh lá xanh cây
mối thơm sữa mẹ cũng bày đặt yêu

đi giữa trần gian

theo em đi giữa trần gian
đi hai bước đã mộng bằng hoàng rơi
thời em ở lại rong chơi
tài hoa vàng lạnh bỏ đời ta đi
HOÀNG NHŨ MI

nỗi nhớ vô cùng

Con chim sẻ hót rưng rưng
Mùa thương nhớ đã chín vàng ngọn
cây

Tôi về góp gió heo may
Gửi em kỷ niệm xưa vào trang thư
Thấp nghìn ngọn nến tương tư
Mưa giăng tơ đầy mặt mũi tôi

xa nguồn

Trăng thiên thu rớt bên đời
Em ôm cổ tích môi cười dừng dừng
Tôi ngồi hát giữa vô cùng
Nghe làn phai đã nhuộm vàng thanh
xuân
TRẦN THỤY DU

sớm mai

sáng thức dậy mắt đóng đầy sương
trắng
ta nằm nghe mạch đất rộn ràng ca
và tưởng đến đêm qua cơn mộng vẫn
đã dẫn ta về trên bến sông thương
HOÀI ĐƠN PHƯƠNG

lá chừa về nguồn

sông mê nước chảy trong lòng
đôi bờ hiu quạnh qua dòng mắt em
bỗng thương chiếc lá xa nguồn
đang rời cành cũ về phương hướng
nào

trên cầu bóng ngã chiều cao
mười hai kinh nhỏ ra vào sớm hôm
lá qua ấp Bắc có buồn?
cây chờ trở lại với nguồn hôm qua

chờ tin chiếc lá, chiều tà
mà nghe biển biệt mù xa giữa trời
em buồn như chiếc lá trôi
bỏ cành hiu quạnh trọn đời nỗi
thân

LÊ YÊN LINH PHƯƠNG

xa xôi

bao giờ tìm được nụ cười
bé ỏi giữa cõi xa người mù tăm
buồn như một kiếp tơ lằm
chút tình nhỏ bé còn giăng một đời

nhớ nhau

đi tìm giữa phố đông người
giữa trăm kẻ lạ nụ cười tình nhân
đã xa từ mắt trắng rằm
đã xa từ thuở tay nằm trong tay

cười đời

bay đầu về chốn xa xôi
những con chim ngậm môi cười đôi
ta một đời hát khúc chia xa
đường đi trăm lối người qua có buồn
ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

cho anne

Mai ta về với điện vàng
Bỏ La Mã lại với chàng đầu hia
Lồng son, cung gấm buồn thiu
Tìm ta chỉ có chất chiu chút này

và hoàng giang

Đi qua con phố vắng nàng
Hàng cây như rụng lá vàng quanh
ta
Buồn trăm ngọn tóc xót xa
Cung nghiêm đã nhốt cành hoa mất
rồi
HOA VĨNG VANG

ca khúc tháng năm

Tháng năm về trên cánh phượng bay
Em xinh hai vạt áo trang dài
Anh nghe một chút gì trong nắng
Nỗi buồn như thể giọt sương mai

Tháng năm về trên những dấu giày
Em ôm cặp bước thoáng buồn vầy
Xa rồi mùa học buồn thom ngát
Đề giữ trong tay kỷ niệm đầy

Tháng năm về trong ca khúc ve

Giữa chùm lá biếc, gọi sang hè
Còn chăng, một chút tình sương khói
Buồn bã trong hồn, tim sắt se
M.Q.M.

cỏ biếc phối pha

Một ngày phai phai nắng lụa
Em buồn như cánh lá bay
Tiếng xe nào qua bất chợt
Nhớ nhau nhỏ nước mắt đầy

Xưa rồi bao nhiêu yêu dấu
Phấn mảy về trút mira rào
Lông non, chim trời không đậu
Tay đàn khúc nhạc hư hao

Nhớ hoài lời khuyên lần cuối
Em hai đuôi tóc thơ ngây
Còn ta chuyện đời trăm mối
Đôi dòng nước ngược sao đầy

Thì thôi nơi nào ăn náu
Sống nhờ kỷ niệm xót xa
Người là cánh diều phiêu bạt
Em là sông khóc tình hoa

KIỀU GIANG

hè ru giấc ngủ

em cô gái Bắc tình ngoan
anh tên trẻ tuổi hân hoan yêu người
rủ nhau ngủ giấc ngủ đời
giữa mùa hè ngát trăm lời ban khen
nắng làm tóc cháy, da đen
dễ thương chi lạ dễ mền ngây ngô
hè thom mái tóc Kim Ô
hè ru giấc ngủ trầm trồ ngợi ca

NGUYỄN ĐÌNH HIẾU

NGUYỄN TUẤN ANH

NGUYỄN THỊ YÊN LAN—THY THY
(Gia Định) (xem câu trả lời số 1)

1— Mỹ phẩm mang tên Soupline Aux Avelines dùng thoa chân tay da dễ mịn màng sẽ giúp cháu toại nguyện.

2— Muốn cho hạ chi thon nhỏ chỉ có cách bơi lội đều đặn là tốt hơn cả.

MỘT BẠN ĐỌC Ở KBC 6683

1— Tập thể dục sao lại có thể đưa tới yếu tử? Vấn đề chính là phải tập cho điều độ và đừng quá nặng thể thôi. Tất cả mọi chuyện thái quá dù trong lãnh vực nào cũng có hại.

2— Cơ thể của lực sĩ hoạt động mạnh hơn cơ thể của người thường, nên sự tuần hoàn máu cũng tăng cường hơn kéo theo sự nở lớn của trái tim. Điều đó chỉ là một hiện tượng sinh lý bình thường. Xin bạn cứ yên trí tập luyện điều độ.

MỘT ĐỘC GIẢ Ở ĐÀ NẴNG.

Em cháu lỡ nuốt 1 đồng bạc khá lâu, tới giờ chắc hẳn là nó đã theo đường tiêu hóa mà được tống ra ngoài rồi, đừng lo. Cũng xin nhấn mạnh, em cháu lùn không phải vì chuyện tai nạn đó, mà vì thiếu chất vôi hay vì yếu tố gia đình v.v... Muốn chắc chắn cháu nên đưa em cháu đi chụp 1 hình quang tuyến phần bụng (không cần phải uống thuốc ngấm tia X). Nếu đồng bạc còn trong cơ thể nó sẽ hiện rõ trong phim ảnh vì nó bằng kim khí.

MỘT ĐỘC GIẢ Ở PHAN THIẾT

1— Nếu ở tỉnh cháu không có bán thuốc Lipolysine thì cháu có thể mua Satiétyl để dùng. Thuốc này làm cho cơ thể mất cảm giác đói, sẽ bớt ăn và lẽ dĩ nhiên sẽ gầy đi.

2— Thích tắm bể nhưng lại muốn da ít bắt nắng cháu có thể thoa thuốc mỡ chứa Carbonate De Bismuth hay Crème à l'Antipyrine 10%.

3— Tim yếu, thiếu máu... thường hay gây chóng mặt. Có thể uống Cortonyl, Passiflorine và Bromanautine sẽ hết.

NGỌC YẾN (SaDEC)—THÙY TRANG
(Long Xuyên)

Thuốc tiêu mỡ của Đức Quốc hiệu Lipolysine được dùng cho phái nữ mang thêm ký hiệu F (do chữ

Feminine — đàn bà) và dùng cho phái nam thì có thêm chữ M (do chữ Masculine — đàn ông). Thế thôi! Rất giản dị. Lại có loại hỗn hợp được dùng cho cả hai phái. Phải uống ngày ba lần mỗi lần một hay hai viên tới một tổng số là 200 viên mới có kết quả mong ước.

VŨ THỊ HỒNG SA (Đà Nẵng)

1— Thanh nữ mới dậy thì đường kinh thể nào cũng trục trặc chưa đều. Cháu có thể uống Hémagène hay Méliomène ít lâu sẽ khá hơn. Đừng lo, vì chuyện này không quan trọng lắm đâu.

2— Ở tuổi dậy thì tất nhiên sẽ có trứng cá trên mặt. Cháu nên dùng Acnomel hay Sacnel thoa hàng ngày sẽ bớt. Gắng tránh táo bón. Đừng nên thức khuya quá không tốt.

MINH THIÊN (Saigon)

Trước nhất nếu có hút thuốc lá, nên bỏ ngay. Tôi đang nghĩ rằng chứng tăng huyết áp khó chịu đó của ông là do bệnh viêm cuống họng gây ra. Ông thử nhỏ Biphédrine Huileuse vào lỗ mũi, uống Prilon, Hydrocortancyl và ngậm kẹo Pastilles Solutricine xem sao. Nếu không kết quả xin đi khám một BS chuyên về Tai Mũi Họng danh tiếng ở Saigon.

PHẠM THIÊN HƯỜNG (Q. Ngãi)

1— Cháu viết thư cho chú đề

hỏi bệnh mà cháu không lo tả rõ các triệu chứng, chỉ chăm chú việc pha trò thành ra chú không đoán được bệnh đau bao tử của cháu đích thực như thế nào. Tạm uống Phosphalugel và Génatropine.

2— Muốn thức để học thi hãy dùng Actiphos Amphétamine sẽ bớt buồn ngủ. Giản dị hơn khi mất bắt đầu dịp lại hãy vực mặt vào một chậu nước lạnh. Có thể uống một chút cà phê đen.

3— Uống Satiétyl cho mất cảm giác đói, sẽ ăn ít và gầy đi chắc chắn.

PHẠM NGỌC DUNG (Cần Thơ)

Trước hết chú xin mừng cháu đã thoát chết vì lẽ bệnh đau màng óc (Meningite) rất nguy hiểm. Không chữa chạy 90% chắc chắn về quê với ông bà. Ngày nay nhờ các thuốc kháng sinh (Sultamides) và trụ sinh (Antibiotiques) nếu được chữa chạy kịp thời tử số vẫn còn là 10%. Nếu học sinh mắc bệnh này sẽ bị cấm đi học 60 ngày để khỏi lây sang bạn bè. Thông thường bệnh đã khỏi là không tái phát. Vậy cháu yên trí sinh hoạt bình thường. Khỏi bệnh rồi vẫn không được hoãn dịch đâu cháu ạ. Vậy, riêng chuyện này chú lại xin chia buồn với cháu đấy.

MỘT TÂM HỒN NHỎ, BUỒN NÀY

NGUYỄN MÂY THU

Thầy có đôi mắt buồn giống tôi. Những đôi mắt có chiều sâu như in cả một trời quá khứ. Khi nhìn tôi mang cảm giác phiêu du không phân tích nổi. Đôi mắt vừa băng khuâng tức tưởi, vừa kiếm tìm, vừa bắt rứt không yên người. Thầy có môi cười hình như giống ai, nửa như xa xôi nửa như gần gũi. Và thầy có... hai cái răng bạc giống như tướng cướp Alain Delon. Tên tướng cướp có một lần bắt tôi suy nghĩ. Adieu l'ami. Một đảng khoan dung. Một đảng hà khắc. Cuối cùng thì hà khắc cứu khoan dung. Tôi ăn gan-béo-gà-tây. Tôi nhớ hình ảnh hân đang ăn gan béo gà tây thay cho tên bạn của hân đang đối phó với lưới sắt. Vì thế, không hiểu tại sao khi thầy hỏi thích ai. Tôi nói thích Charles Bronson. Tên tướng cướp có moustache rất ghê gớm nhưng biết «choi-đẹp» với bạn bè... Tiếng nói thầy trầm ấm vang đều từng chữ một trong căn phòng bốn bên tường với trắng kín mít, lạnh lẽo. Tôi mang hơi thở mong manh như một điều gì dễ tan trong cát bụi. Ngày mỗi buổi đến lớp nhìn lên bảng xanh, phấn trắng rụng xuống đầu tôi như nỗi buồn nằm trong tim hân dấu. Và tôi có kỷ niệm có bao giờ muốn đem kẻ lẻ với ai. Đó có phải là nguyên nhân làm cho tôi có một đời sống cách biệt với đời sống, có nỗi buồn thỉnh kín mang theo lâu dần làm thành nỗi ngọt ngào.

Hạnh phúc thì ngược nghĩa với bất hạnh. Và bất hạnh thì cũng chỉ như lời thề nguyện của mẹ ác tiên. Đêm tối trời, «được» cất tiếng khóc

đầu tiên mẹ ôm tôi vào lòng xót thương kinh điển. Tiếng khóc cao như tiếng thét bàng hoàng bay trên tận đỉnh đời đen tối. Tôi lớn lên như hiện thân của một vì sao băng mang hạnh phúc tuyệt vời đến cho mọi người chiêm ngưỡng nhưng không biết chọn nơi nào làm điểm dừng. Tôi băng lòng và an phận với những nỗi bất hạnh của mình, không kêu ca. Tuổi mười bảy. Tôi chưa có người yêu đầu và tôi có rất nhiều bạn bè. Tôi lớn nhất và tôi đẹp nhất. Tôi là vì sao soi sáng nhất nhưng là sao ở trên rừng nên có lẽ, dù sao, tôi cũng có thể suốt đời cô đơn lẻ loi, nên phải mang trái tim đi kẻ lẻ, mang mặt trời rỉ máu đi vào bóng tối. Niềm cô đơn đã là một dòng sông trùng khơi. Người nào có nhiều bạn bè yêu dấu nhất cũng chính là người cô đơn nhất, phải không?

Michela hời, tóc dài chưa sao tóc nỏ nùng, không buộc không tết, ngày vẫn có gió thổi tung tóc nâu và đêm vẫn cắn móng tay lạnh cóng với nỗi buồn. Có nghĩa là chào ời em trò nhỏ tên Michela vẫn mang vào người một ý nghĩa bất hạnh đến nghìn sau nên vẫn bất lực trong muôn trùng ý nghĩ. Bờ môi em trò nhỏ lạnh buốt và sức nẻ, đã nghĩ rằng, một mai khi chàng cầm tay tôi, chàng nhìn sâu vào đáy mắt để hỏi về thân thể, bố mẹ... Chúa ời chắc là tôi sẽ khóc ngất...

Hạnh phúc thì ngược nghĩa với bất hạnh. Tôi khuyên tôi rất đôi dẫu rằng, tôi đã có người yêu đầu rồi cơ, nhưng trót lỡ tôi là mimosa ngàn đời của thề hứa nên đêm thánh ca vang lừng đã không tìm cách nắm tay chàng cùng dự lễ... nên chàng giận tôi rồi... bởi chàng xưng chàng là Donjuan, mà em Juliette của dòng họ Montagut phải là của Roméo dòng họ Capulet, đến chết. Nên thôi trùng đời em và chàng không thể có nhau, nên thôi tình thứ nhất là tình thơ chưa đến bao giờ, người thứ nhất là người mơ không đến bao giờ...

Thầy vẫn có đôi mắt buồn giống tôi. Ngày ngày và tháng tháng. Những viên kẹo hồng thơm sẽ không có bao giờ phơi pha trong kỷ ức. Hôm xưa, thầy nói cho thí dụ câu «Ne m'en parle pas». Chẳng hạn có kỷ niệm nào buồn người ta không muốn nhớ tới, khi có ai hỏi thì người ta khoát tay, ne m'en parle pas. Allez, Michela, donnez-moi un exemple. Tôi nào có biết exemple gì đâu, nước mắt đã cạn khô và lòng chùng xuống, nghe cái gì dâng lên trong cổ, đầu cúi cúi cố dấu điệu thổ dài và tôi bẻ những ngón tay đau ghê lắm... J'ai perdu mes amis... Ne m'en parle pas. Thầy nhắm mắt lại và cười trên — «Un» ou «Une». Tous-les-

deux — «Tous les deux ?» Đôi mắt thầy bừng mở và hỏi lại. «C'est vrai». Cái đầu tôi gật gật mang theo những giọt nước mắt tình cờ và tiếng cười dòn của đám bạn tôi. Hôm xưa, thầy đến lớp mang cho tôi thật nhiều kẹo. Bảo rằng, hãy ngậm kẹo hãy học chăm và đừng thờ ơ. Tôi nhận kẹo với những giọt nước mắt nóng ấm. Lâu rồi, tôi không biết dành nước mắt để khóc ai. Tôi biết thầy hiểu tôi và tình thương thầy bao la. Thầy nào cũng là thầy rất đáng quý, có tình thương và lý tưởng tuyệt vời. Tôi luôn luôn yêu kính thầy tôi, nhớ từng khuôn mặt theo với tôi qua từng mỗi niên học.

Chàng vẫn là người tình có niềm vui dấu mặt, ôi người tình có niềm vui dấu mặt. Những hàng nước mắt long lanh mỗi sáng mỗi chiều mỗi phút mỗi giây, khi tôi chợt run rẩy ở một góc hành lang và sợ hãi cuống cuống. Nếu có ai ngó thấy. Dãy hành lang trắng đu đưa đã hôn bàn chân tôi, vườn xanh ngát lá cây trong sân trường đã dịu dàng vịn lấy tay tôi. Tiếng chim hót vút bay ngang trời đã nghiêng xuống hôn tôi, bảo nhỏ với tôi rằng «Michela ơi, chàng đã đi về một hướng trời rất xa». Thôi em nhỏ tên Michela hãy đừng nghìn năm rêu buồn nước mắt, hãy đừng bỏ trường, bỏ lớp, bỏ áo quần sách vở để cũng đợi chờ là một nín cảm quay quắt vô cùng.

*phía bên ngoài nhiều mưa hay nắng
chìm chóc có cười bay theo những hàng cây
chàng đi qua đó, chàng về ngang đây
có nhìn ra em, sân trường nhỏ, buồn này
phía bên ngoài, làm sao chàng biết được
áo trắng tóc nâu và mắt nai buồn ướt
chàng đi qua đó, chàng về qua đây
có nhìn ra em, một tâm hồn nhỏ, buồn này*

Nên tôi giam tôi trong tường cao cổng kín, nên tôi mang hồn tôi phơi phấn trắng, vẫn tiếng nói thầy trầm ấm vang đều trong bốn bức tường câm... Mà thầy đâu có hiểu...

Tôi bây giờ vẫn thường hay ngậm kẹo nhưng trong lòng sao vẫn rầu rầu, sao vẫn có tiếng thờ ơ dài của một cơn triều mộng tịch liêu.

NGUYỄN MÂY THU

thanh trời mưa không ngọt

Buổi chiều nắng vàng lặn lút trốn mất tự bao giờ và mây đen vần vũ cả một khoảng trời, em về học với những hạt mưa nhỏ lấm tấm và chiếc ô đen cùng hai đứa bạn để yêu. Ba thân thể rét mướt mà ba cõi lòng thì ấm cúng và thân ái biết duren gnào, ngó nhau bằng sáu con mắt có những tia vui rộn ràng. Em muốn hét thật to giữa trời mưa mỗi lúc càng nặng hạt, thứ âm thanh kỳ lạ vô cùng của trái tim nhỏ nhoi mà thật lắm chuyện. Em muốn vờ bỏ quên những thực tại quen thuộc để lãng đãng bằng thứ mộng mơ ngày ngọt xôn xao giữa ngàn sợi thần kinh trong trí nhớ. Những bước chân cuống quýt đạp lên nhau nghe êm ái ới là ! Ba tà áo vội vàng nương nhau tìm chỗ ẩn một cơn mưa thẳng thốt ! Em đưa tay vờn những hạt mưa nước nhỏ nghe một cảm giác ngất lịm trong bàn tay nhỏ nước mưa lạnh và mát rượi tựa như bàn chân em mỗi lần bước lên thảm cỏ xanh ở sân trường trong giờ chơi, chua ngất với những quả me chín mùi sau cơn gió thổi rơi vào chiếc nón lá đầm ấm vô chừng. Chiều nay tung bưng cơn mưa đầu mùa quý giá. San sẽ cùng em là Bích Vân đi giữa, áo tơ hàng, tay cầm ô, le lưỡi mỗi lần cơn sấm chớp bất chợt đi qua. Huỳnh Hoa bên trái tóc rẽ ngôi lệch hững hờ chớp mắt mỗi lần cơn gió thổi đến buốt lạnh. Và em bên phải bằng tay ôm sách vở ngoan hiền, ngơ ngác ngắm mưa như thứ thần thoại hoang đường ngày xưa. Hỡi buổi chiều đã nhắc nhở cho em những ngày qua bằng

thời gian không thay đổi. Những chiếc lá mưa rơi nhẹ nhàng trên đỉnh ô như tiếng than vãn của chú dế mèn trong chiếc hộp thuốc lá con mèo mỗi khi em lười lĩnh bỏ quên không vất vào đáy một nắm cỏ tươi. Em bật cười với ý nghĩ ngộ nghĩnh đó. Bích Vân nhìn sang huých nhẹ khuỷu tay vào quyền sách em đang ôm trong ngực.

— Cười chi rứa? Cho cười miếng coi.

Em chỉ lên chiếc ô và bảo:

— Hai bác lắng tai nghe thử tiếng mưa đi, giống y hệt cái giọng than của con dế mèn.

Huỳnh Hoa ghé mắt:

— Ủa, ừa... giống ghê đi... Ờ! Mờ con dế mèn của bác nó kêu thế nào nhỉ?

Bích Vân toét miệng, nhe hai hàng răng trắng:

— Ui ui... giống cái giọng the thé của bà già quét lá sân trường.

Em thấy tức cười quá đi, lấy bàn tay che miệng, mắt nhắm tít và miệng cười tung bưng át cả tiếng mưa rơi. Huỳnh Hoa và Bích Vân sau một chút ngơ ngẩn cũng ôm bụng cười dữ tợn, ba đứa cười om sòm cả đường phố. Chiếc dù nơi tay Bích Vân rung rinh rùng rinh, những hạt mưa thừa dịp tạt vào mặt ba đứa. Thấy nguy cơ em ngừng cười, phất vào lưng Bích Vân một cái.

— Khiếp, nói cười một miếng mà cười tận thế.

— Tự bác làm tui mắc cười quá à!

Huỳnh Hoa hãy còn hình hích, con bé nhăn nhó kêu:

— Nghỉ chơi bác mắt to ra à ời! làm tôi nhức bụng quá.

Hai đứa bạn gọi em là mắt to vì hai đứa bảo em có hai mắt to như hai hòn bi ve của lũ nhóc. Bích Vân có hai mụn ruồi tham ăn nơi miệng nên gọi là mụn ruồi. Còn Huỳnh Hoa với thân hình mảnh dẻ được gọi là gầy như trúc. Ba đứa bắt chước người lớn gọi nhau bằng bác và xưng là tui, đôi khi thấy dễ thương và yêu dấu ghê đi ấy! Em dùng bàn tay gõ nhẹ vào sống lưng Huỳnh Hoa.

— Ôi chao! Tui cũng ê ẩm cái ruột ghê đó bác.

Huỳnh Hoa khuyên nhủ:

— Thôi đừng cười nữa, cười hở mười cái răng.

Bích Vân tiếp:

— Vô duyên chưa nói đã cười.

Em ậm ừ:

— Ờ, ờ... cười mắt nhăn, mũi nhăn, miệng nhăn. Cái mặt thật là bà lão.

Bích Vân kêu lên:

— Eo ời! thế thì nhất định nhá, không cười đó nghe!

Đi hết con đường có hai hàng cây to, trời nắng cũng chẳng can chi, mỗi trưa tan học không nồm, đầu trần ba đứa cứ đi phây phây, vừa đi vừa nhặt me chín rụng và tranh nhau chỉ choé, mặc dầu vẫn biết số me nhặt được một chốc cũng sẽ chia thật đồng đều. Bích Vân, con nhỏ bạn người Trung hay la toáng mỗi lần nhặt được quả me to và siu cái mặt bánh đa ướt khi vồ phải quả me... rỗng không có ruột, Huỳnh Hoa cái giọng nhỏ nhẹ miền Nam điềm đạm hơn, có khi nhặt đầy cả khăn tay mà hai đứa chẳng hề hay biết. Còn em cái tinh thật kỳ cục vờ được quả nào thì sào ngay quả ấy. Biết được điều ấy Huỳnh Hoa trợn hai cái đồng tử lên ngó em (bác ấy ức điều chi thường hay trợn mắt lên lắm), còn Bích Vân thì cầu nhàu.

— Răng không có mụn ruồi tham ăn, mờ dễ sợ ghê rứa, tui sẽ về nhà bác chấm hai cái như tôi.

Em chỉ che miệng cười là hai đứa bật cười theo và quên hết. Ôi! Bạn em đáng yêu quá... tính chi mà dễ cười... Ba đứa đi đến đâu là rộn rã tiếng cười, là ồn ào tiếng nói, thứ thanh âm trẻ thơ pha lẫn một chút khôn lớn nó êm đềm và khó giải thích quá đi, dưới những bước chân là me vàng ướt đầm những giọt mưa lóng lánh, nhìn mặt đường đang nở từng đóa hoa hạnh phúc như tấm thảm nhung bay lại thật gần, và ước mơ mưa mãi mãi thấm ướt đường bao giờ phai nhòa trên tà áo. Này! ngưỡng cửa tuổi hai mươi, mười chín ời! Em chỉ biết chớp mắt ca tụng sự linh thiêng vô hình ấy, em muốn nắm đầy trong bàn tay mờ kỷ niệm vụn vặt ngủ yên trên chiếc nôi quá khứ xa xôi mà đắm thắm ấy, em muốn cột vào từng chân tóc sợi thân thuộc đang lơ lửng giữa đám học trò đầy ắp yêu thương vàng son ấy. Mưa hời! em chỉ biết kê lễ cho mưa nghe bằng giọng trầm điệu pha chút chua chua, ngọt ngọt trong hộp thủy tinh trắng từng quả ô mai quyền rũ. Ở một nơi có ngày đổ từng cơn mưa sau hồi chuông reo sau giờ tan học sẽ có em và bạn bè kiêu đòi chân nhỏ bé hái từng trái tương lai không biết mệt. Em sẽ lạy trời mưa về múa hát với hàng phượng cao cho em đếm từng đốt tin yêu trên dãy hành lang dài song sắt hình rồng ngoài giảng đường mà chữ nghĩa vẫn đeo đuổi trong từng ngăn tri nhớ chẳng bao giờ rời xa. Em nhìn lại đằng sau con đường dài qua bao nhiêu bước lang thang của ba đứa, hơi thở nồng nàn tỏa ngát rộn ràng từng bàn chân đá sỏi. Ba bàn tay tìm nhau thật gần tựa hồ quả bóng bay đi tìm một chân mây. Người cảnh sát già đứng hiền lành

trong chiếc áo mưa rộng kín đầu ở một ngã tư nhìn ba đứa cười với chiếc miệng móm và những sợi tóc bạc màu muối tiêu. Bích Vân kêu to (với ba đứa người cảnh sát như một người bạn già quen thuộc cùng chia sẻ những mắt me).

— Ông ơi ! Bữa ni mưa to, me hần nghỉ chơi một bữa rồi.

— Rửa hỉ ? Buồn ghê hỉ ?

— Ông ơi ! Cháu khoái mưa mà khoái cả me.

— Ông ơi ! Trời mưa ông che nón lá.

— Con ni, dị rửa... hát chi dị ồm... vô duyên ghê a tề.

Ông cảnh sát khoát bàn tay gân guốc :

— Về nhanh, mưa to quá là to.

— A ! Ông ni, không có me rồi đuổi tội cháu hỏ ?

— Về đi, về đi, mô có, mô có.

Cái đầu trong chiếc áo mưa lắc lia lịa, ba đứa dơ tay chào ông và mỗi đứa nắm một vạt áo dài, qua một vũng nước, em cố ý đạp cho vũng nước bắn tung tóe, em thấy mờ mờ hai đồng tử của Huỳnh Hoa trợn lên và giọng miền trung của Bích Vân cầu nhàu.

— Rửa cho biết thân, có còn ham trời-không-mưa-em-cũng-lạy-trời-mưa nữa hay thôi.

THANH

HỒN KHÓI MỘNG

THƯỢNG THUẬT

*dựng một lầu khói mộng
nằm trong đó bình yên
chiêm bao cầm đọc được
nũng như rượu bình nguyên*

*một con chim sáu nhỏ
đậu trên tóc hát ca
lời êm như tiếng thở
trí tưởng đầy bướm hoa*

*dựng một trời mưa bụi
trong đôi mắt thất tình
cho hai tay vào túi
đi như khói bông bành*

*đưa chân hái cộng cỏ
đang thềm nhớ giọt sương
giọt sương vừa mới tan
hay tan từ kiếp trước*

*dựng một chút hạnh phúc
có gì đâu xa xăm
bởi là điều bất được
nâng niu mãi nghìn năm*

*em hãy cười nụ nhỏ
ta có sẵn cau trầu
quên đi đời nghiệt ngã
tay trong tay, dịu nhau . . .*

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHÓNG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

Anh Hải không ưa nổi mùi hoa muồng, anh ném tất cả những chuỗi hoa của em gái ra sân. Quỳn Quỳn không khóc nhưng đôi anh nguyên một ngày. Hải hỏi gì Quỳn không thèm trả lời, nói gì Quỳn không thèm nghe, quay mặt đi. Hải buông một câu : « ông cóc cần », rồi bỏ ra sân đá cầu một mình, nhăm đếm một mình. Buổi trưa Thạch ôm bóng tới rủ Hải :

— Ê, đi đá với bọn thằng Ti lai không ?

Hải ném trái cầu lông gà vào góc bếp, buồn xo.

— Mẹ tao cấm rồi.

— Đá banh chứ bộ đi đánh lộn đầu.

— Nhưng mẹ tao cấm chơi với bọn ở khu đường rầy. Mẹ tao bảo bọn nó du côn lắm, sao cũng có ngày bị ăn đòn.

— Oái giời !

Thạch tung trái banh mạnh vào tường, trái banh nảy ra vừa tầm bần liền bắt ôm cứng lấy như một thủ môn thiện nghệ.

— Đá hoài với mấy bọn ở cư xá, chán thấy mồ.

— Bối thế.

Hải đưa ngгоди dựa lưng vào tường ngó ra bồn hoa cư xá. Đám cỏ cháy xém từng miếng lớn tro lưng đất như đốm của một con bò. Đó là « tác phẩm » của Thạch và Hải, của bọn trẻ cư xá đã té, đã nhào người, đã lăn lộn ôm banh. Sau một mùa cơn mưa để lại từng vũng nước to nhỏ, cỏ úng rể và chết vùi dập sẽ không bao giờ còn mọc xanh lại ở những khoảng đất tội, nghiệp ấy nữa. Nhưng những ngọn cỏ khác đang mọc xanh trong cánh đồng thơ ấu của bọn trẻ. Cánh đồng mà

chân chúng đang muốn vươn dài ra, tung những bước như hươu như nai. Thênh thang, mãi miết. Từ ngày mà Hải đi chơi đá banh với bọn Ti lại ở khu đường rầy về, bị mẹ bắt gặp cả bọn đang cãi nhau xúng xổ suốt muốn ầu ẩu đủ tợn thì Hải bị cấm chỉ. Mẹ đe dọa, chơi với bọn ở khu đường rầy sao cũng có ngày mày no đòn, mất xác con ạ. Những buổi trưa nắng nằm trên ghế bố ngoài hiên Hải tương tư sân xi măng kho hàng khu đường rầy. Nó nằm ngủ chập chờn với tiếng banh dội từ chân đũa này sang chân đũa khác. Và có khi chính là chân nó. Hải tung chân đá « binh » vào tường nhà, tỉnh dậy ôm chân đau điếng.

— Đi !

Hải vỗ vai Thạch đứng dậy. Thạch ngơ mặt :

— Đi đâu ?

— Thì đi đá banh với bọn Ti lại.

Thạch đứng dậy, nhìn vào phía trong nhà :

— Ba Mẹ mày sắp dậy chưa ?

— Không. Trưa nay ba mẹ tao đi ăn cơm, chắc chiều mới về.

Đã ra tới cổng nhưng như chợt nhớ ra điều gì, Hải bảo bạn :

— Đợi tao tí đã.

Hải vào nhà tìm em. Quyên Quyên đang nghiêng đầu trên một cuốn sách với những cây chì màu vung vãi trên bàn, hình như con bé đang tô màu những hình vẽ trong cuốn tập đọc. Nếu là những lần khác. Hải đã cần nhẫn nại lại hộp chì màu ấy. Nhưng mà lần này, Quyên Quyên đang giận và Hải thì thêm đi đá banh muốn chết được. Hải đã định lên tiếng xuống nước nằn nị em một câu, nghĩ sao hẫc lại thôi. Lượm tờ giấy vụn rơi dưới chân bàn, quơ đại một cây viết màu, Hải kẻ ngay xuống nền gạch nguệch ngoạc vài hàng. *Đi chơi một lát về. Đừng mách mẹ. Sẽ có cái này cho. Tuyệt vời.* Đây màu giấy tới trước mặt em rồi Hải chạy biến ra với Thạch, không cần biết là sự thỏa thuận có đạt được hay không. Vì dù sao hẫc cũng đi.

Hải đã đi rồi Quyên Quyên hay đổi cũng không thèm đọc xem anh nó viết gì. Đến khi tờ giấy bị gió đưa xuống đất Quyên Quyên cũng không thèm đọc ngay. Lúc lâu sau đó, khi biết chắc Hải không còn ở gần con bé mới cúi xuống lượm màu giấy lên. Viết bằng bút màu xanh là mạ, lại viết thẩu nên mãi Quyên Quyên mới đọc hết những hàng chữ của anh Hải. Có hai chữ chót mà Quyên Quyên không hiểu rõ nghĩa. Tuyệt vời. Quyên Quyên chỉ hiểu mập mờ rằng, cái gì đó mà anh nó hứa cho sẽ hay sẽ đẹp ghê lắm. Cái con kiến tò mò nó bò bò trong đầu Quyên Quyên gợi hình ra những thứ ăn được ngay lúc ấy nhưng cái con sâu đo giận dữ vẫn đo những sợi đo giận dữ dài hơn. Quyên Quyên vo tờ giấy ném vào xó nhà. Tiếp tục tô cái mặt anh chàng thợ hồ đó

kẻ. Con bé cười một mình. Anh chàng này say rượu, nếu không thì chơi trò lấy giấy bóng đỏ bọc lấy mặt, trông ngộ hết sức. Rồi nhà rồi cây cối và bầu trời, màu sắc đều được tô một cách ngược đời. Mái nhà màu xanh, cây cối màu đỏ, bầu trời màu vàng (những bức hình tô màu này về sau khi bắt ngờ xem được, anh Thái khen rồi rít. Con nhỏ có tư tưởng lạ lắm đây. Lớn lên nó luôn là kẻ nổi bật giữa đám đông. Không phải vì lập dị, nhưng chính là những cái bình thường của nó, như đời sống).

— Thêm một miếng sữa quá.

Quyên Quyên lúi trong tủ thức ăn ra hộp sữa. Đứng ra là thùng sữa. Loại sữa bột Hòa Lan mà vài tuần mẹ lại chở về một thùng. Thùng sữa còn đầy sẽ là một ôm nặng đối với Quyên Quyên, nhưng với một nửa Quyên có thể bê ra dễ dàng và tự pha lấy cho mình một ly vào một lúc nào đó tự dưng thấy thèm. Cả nhà đều uống sữa. Ba mẹ là đôi khi. Anh Thoại và anh Thái thì vẫn thường chia phần. Mẹ bảo, chúng mi nhớn cả rồi, để nhường cho bọn nhỏ. Thoại cảnh cáo Thái, Thái cảnh cáo Thoại trước mặt mẹ. Nhớn rồi, ngộ nhỡ đến nữa có con rồi cũng...dành phần sữa của con chắc. Bậy nào, ít ra bố con cũng phải biết... nhường nhện chứ.

Những buổi trưa thích có một ly sữa lạnh khi ngủ dậy, Quyên Quyên thường pha trước để tủ lạnh. Nhưng đây sau các anh Quyên Quyên thường bị mất phần. Kẻ trộm để lại dấu vết ly sữa đã với quá nửa hoặc chỉ còn trơ những bột sữa và cái muỗng nhỏ tàn nhẫn nằm trên mặt tủ lạnh. Quyên Quyên kiện cáo với mẹ. Có khi khóc. Thủ phạm là các ông anh khi ấy đã đi học hoặc biến chơi đâu mất tăm. Đến bữa cơm một thông cáo được ban ra nhắm về phía các ông anh quý. Mẹ cần nhẫn, chúng mày nhớn đâu cũng không biết đi pha lấy một ly mà uống, dành phần con nhỏ. Thật tệ. Thoại và Thái chỉ chỗ đồ lỗi cho nhau. Mi uống mà nín khe, không cười. Thì anh uống một nửa trước rồi chứ bộ. Ai ngờ, cứ tưởng cô em gái dễ thương pha sẵn đây cho anh. Thoại trở ngược đầu đũa, «gắp» vào cái má bầu bĩnh của cô em gái tám tuổi đang xì ra dãi các anh. Em gái tôi ngoan ngoãn quá, lần sau nhớ pha thêm vài ba ly để sẵn trong tủ lạnh cho bọn anh uống ké với nha. Quyên Quyên đẩy ra, không thèm. Thông tri của mẹ đòi thành lệnh cấm. Cấm đám anh lớn không được động tới hộp sữa và Quyên Quyên được quyền kiểm soát bảo vệ.

— Thêm một miếng sữa quá.

Bột sữa được xúc ra ly, nhưng trước khi pha nước sôi Quyên Quyên thường thích thò ngón tay vào chấm vài chấm bột sống ăn đã.

(cái tật này Quyên bị mẹ đẻ ý la hoài mà con bé không bỏ được). Pha xong ly sữa Quyên Quyên đem bỏ vào tủ lạnh và rất yên chí là sẽ không bị một «người quen không biết tên» nào «phổng tay trên» mất, vì đã ngồi canh gần đó. Nhưng chỉ được một lát, thêm quá, con bé mở tủ lạnh ra nhìn một hơi, vơi quá nửa, rồi mới đẩy ly sữa trở lại vị trí chờ lạnh.

Buổi trưa ba mẹ đi vắng (nếu không thì giờ này ba mẹ cũng ngủ, tự nhiên Quyên thấy căn nhà rộng ra, trống rỗng thiếu vắng. Anh Thoại trưa về ăn cơm rồi lại đi ngay. Anh Thái giờ này chắc ôm cứng giấc ngủ ở trên lầu với chiếc quạt máy quay vù vù, không biết giờ nào mới chịu dậy. Còn anh Hải, Quyên bậm môi, phải về mách mẹ mới được.

Không phải vì chuyện dây hoa của Quyên bị ném ra sân hay cái gì đó mà Hải hứa cho sẽ không hơn cục xí muối nay 5, 10 đồng sau những lần trốn nhà đi chơi nữa. Quyên hậm hực với anh vì cứ bỏ đi chơi một mình hoài, để con bé lủi thủi ở nhà. Đôi khi có bài toán khó đợi tối nhờ Hải «gà» hộ nhưng cũng bị gạt đi : «Đề cho người ta học bài người ta chứ». Quyên ức : sao cái chân con trai dài thế không biết nữa, đi hoài. Quyên tưởng tượng tới lúc Hải về, chia cho con bé 10 đồng hối lộ, nó sẽ gạt phăng đi không thèm. Cho dù anh Hải có mượn ở đâu về mấy cuốn truyện hay chẳng nữa con bé cũng không thèm, ngừng nguẩy bỏ đi.

Quyên Quyên chuyên môn là kẻ phải giữ nhà. Vương sân hẹp đã là một thế giới quen thuộc, thân ái với con bé của những chiều tha thẩn một mình. Đôi khi thêm mở cổng đi chơi một lát, ra chỗ gốc muồng vàng nhặt hoa về xâu (con bé bắt chước lối xâu hoa này của người bán hoa nhài trên phố. Hoa nhài thơm ngát được xâu vào một sợi chỉ bán cho khách ngoài phố đeo ở cổ hoặc vòng ở tay. Một lần mẹ đã mua về mấy xâu để ướp thạch trắng. Quyên thích lắm, con bé nhất định đòi cho bằng được một xâu bỏ vào cặp mang đi học khoe um sùm. Đề rồi giăng nhau hít hà, sợi chỉ đứt, hoa nhài xô tung vung vãi trên đất. Giờ chơi vào, hai mắt Quyên Quyên đỏ hoe. Không đứa bạn nào biết con bé đã khóc vì chuyện ấy). Thêm những chùm hoa vàng lấm. Có lần Quyên Quyên nghĩ, giá được nguyên một chùm hoa to như thấy ở trên cây, chắc là Quyên phải thích lắm. Nhưng cây muồng cao và hoa thì bao giờ cũng đơm ở trên ngọn nên có nắn nỉ anh Hải cũng chẳng sao mà chiều em gái được.

— Ê nhỏ.

Quyên đang lui cui bởi một viên sỏi trắng chìm dưới đất, nghe tiếng gọi ngẩng lên. Một người con gái tóc dài đang nghiêng đầu với Chi đứng bám ở bên kia bờ rào. Cổ ta đưa tay vẫy :

(còn tiếp)

LỤC BÁT LÀM VỊ THỦY

chiều đợi phà qua bắc vàm công

Chợt nghe tóc chẻ sợi mòn
Chợt xanh rêu những nổi buồn không tên
mai qua phố thị lu đèn
Đong đưa giấc mỗi ưu phiền chũu tay

ngày trở lại chân cầu

Tình xưa giờ đã xa bay
Đẹp xưa giờ những tháng ngày còn dấu
Hồi em người cũ ban đầu
Hồi em một giấc mộng sầu thiên thu
Chia tay lòng bỗng không ngờ
Trong hơi thở thấy ơ hờ . . . xót nhau

khi bắt đầu giận nhau

Phố nhỏ mù mưa hôm nay
Lang thang nghìn lối hồn bay tìm trời
Chừng nghe lạnh đã vào môi
Đèn lên đỏ chuyển xe xuôi cuối cùng
Bờ cây im đứng chấp chùng
Tay giờ vuốt mặt ngại ngừng bước đi
Sầu chưa nhận nét đương thì
Người yêu ơi có còn gì cho nhau

còn gì cho nhau

Bây giờ tôi còn gì dấu
Từ cho em đó những câu thơ buồn
Tôi nằm nghe biển sóng cồn
Làm thân ốc nhỏ héo hон nhìn trời
Bây giờ em đã xa tôi
Vào con lốc cuốn cuối trời mê say
Thôi thì mùa xuân chìm bay
Dấu chân kỷ niệm phơi bày đó, em . . .

ANNA ANNA, MÀU ÁO ĐỎ VĂN NHƯỢC BA

KHU VƯỜN BUỔI CHIỀU ĐẦM ẤM, SƯƠNG XUỐNG ƯỚT ĐẦM CẢ không gian. Chị Hương ngồi trên chiếc ghế mây đọc sách, khóm hoa cuối vườn đưa hương lên thoang thoang. Tôi đứng tựa vào bờ tường nhìn chị Hương một cách thích thú. Tóc chị lả hai bên vai, chị ngồi ở tư thế của một người đàn bà mà tôi chỉ còn nhớ thoáng ở một bức tranh đã được xem từ lâu lắm. Buổi chiều nhẹ nhẹ rơi trên từng khoảng sân cỏ. Gió nhẹ, trời lửng lơ những áng mây chiều, ôi nhớ và lạnh đầu kéo về. Những con chim nhỏ hót buồn bã đầu đây. Những buổi chiều, thành phố vắng, những hè phố, những chỗ ngồi, những tà áo lúc chiều tà. Thành phố những ngày tôi lao vào đời đam mê say đắm. Cuộc vui đã xa, bây giờ tôi về đây một tâm hồn héo úa tàn tạ. Nơi đây, miền cao này là chỗ dung thân cuối cùng cho tôi? Hình ảnh người con gái thần thánh nào đi vào đời như mũi lao? Và tôi cố lãng quên một mối tình, một thất bại đau đớn.

Tôi ho khan vài tiếng, tàn thuốc bay phất trong thỉnh không, chị Hương ngừng đầu lên nhìn mặt:

— Em lại không nghe lời chị rồi, thuốc có hại cho em mà.

Chị nói như một lời kêu than đầy lo âu, chị vẫn yêu mến tôi như ngày nào. Bây giờ chị đã có chồng con, nhưng mỗi lần về thăm mẹ, chị vẫn che chở những lỗi lầm, vẫn dúi tiền cho tôi tiêu pha. Chồng chị, anh Thiêm đã biệt mù trong một cơn mưa bão trên đôn điền. Mất

tiền, hay vì một tai nạn làm anh mất xác? Chị vẫn chờ đợi với bé An. chờ đợi—bao giờ? Tôi lên đây với một cơn bệnh tâm hồn và thể xác. Chị mừng đến khóc khi thấy thân thể quá tiêu tụy của tôi. Hai chị em sống lại những ngày đầm ấm cũ.

— Anh Thiêm mất mấy năm rồi hả chị?

Chị Hương không nhìn tôi, đôi mắt chị sâu thẳm xa vời. những thớ thịt trên mặt như co rúm lại:

— Hai năm rồi em, mà thôi, chiều nay sao em lại hỏi chị chuyện này, số mệnh chị đã như thế, chị bằng lòng chờ đợi; Diên, em có tin là anh Thiêm sẽ trở về?

Tôi chợt cười. Tay ném những hòn sỏi đi xa, vô tình khơi lại những phiền muộn thăm lắng trong trí nhớ của chị. Chị Hương đáng thương và tội nghiệp quá. Chuông nhà thờ xa xa nổi lên, chị Hương đứng lên, ngó mông lung sang nhà bên cạnh.

— Em đi đón bé An nghe chị.

Chị Hương gật đầu đi vào nhà, tôi lững thững xuống đồi, hương về ngôi trường sau rừng thông xa.

Gió vẫn đùa ngàn thông, dưới lưng xa kia sương mù đã lên lớp lớp. Tôi đi vào rừng thông, tâm hồn tôi chưa khi nào thanh thản, trống vắng như lúc này. Thành phố đã xô đẩy tôi vào mê hoặc thế giới của những con thiêu thân và ánh đèn, đi tìm một bóng dáng hạnh phúc. Tôi là đứa con hoang của gia đình, của cuộc đời, mỗi lần tôi đi chơi về khuya, đến trước nhà là đôi cánh cửa đã rộng mở, mẹ tôi đang ngồi chờ đợi. Tôi muốn ôm chầm lấy mẹ và hứa với mẹ rằng từ bỏ cuộc vui trở về với gia đình. Nhưng tôi không đủ can đảm, tôi vẫn lang thang trong những buổi chiều ngoài phố lớn, vẫn ngày vui và đêm trắng.

Mưa và gió ào ào như đây tôi ngã quỵ xuống đường phố. Quần áo tôi ướt sũng, vào đến sân nhà là tôi ngã sập. Tôi ới ọc những thức ăn, rượu, những gì trong dạ dày đều tháo đổ ra tanh tưởi. Tôi nghe mơ hồ tiếng thét đau thương của mẹ tôi và không còn biết gì nữa. Sáng hôm sau tỉnh giấc tôi thấy mình nằm trên giường, mẹ tôi ngồi cạnh đó, hình như bà ngủ gật. Tôi trở mình bà vội chạy tới đặt nhẹ tay lên trán, tôi nghe một luồng hơi ấm chạy vào cơ thể. Nhìn đôi mắt đỏ mọng mệt mỏi của mẹ, tôi đau đớn và hối tiếc vô cùng. Hai tay tôi vươn lên ôm chầm lấy mẹ và khóc ngon lành. Mẹ tôi không nhắc đến ngày qua, cho gọi bác sĩ đến, bà chỉ mong tôi lên ở với chị Hương dưỡng bệnh an ủi chị trong những ngày tháng chờ đợi.

Tôi ngồi xuống nền cỏ xanh, tựa người vào một thân thông già, móc trong người cái Harmonica, đưa lên thổi nhẹ bài Chiều của Hồ Dzếnh, âm thanh ngân vang trong gió chiều. Có tiếng chân nhẹ sau tôi, bé An đang mon men tới. Chiếc áo hồng phất bay trong gió, khuôn mặt bầu bĩnh chợt xịu lại khi thấy tôi bắt gặp.

— An tới đây, cậu chờ lâu rồi.

Tôi đưa tay vẫy, nhưng bé An lắc đầu ném cặp xuống cỏ:

— Không, cậu kỳ quá.

— Cậu quên, lần sau đi, cậu chịu phạt cho.

Bé An bây giờ mới tươi nét mặt chạy đến ôm chầm lấy tôi. An giết trên tay tôi cái kèn thổi léo nhéo. Buổi chiều nào tôi cũng chờ An ở đây và thổi những bài nhạc mà bé ưa thích, để bé nghe trộm len lén đến phía sau bịt mắt. Chiều nay tôi phá lệ làm hồng trò vui của bé.

— An về với ai vậy.

— Cô Anna, lúc nãy cô dừng xe lại nghe cậu dạo nhạc. Cô khen hay, hết bài cô mới về, kia cô Anna về đó.

An chỉ đằng xa, một tà áo đỏ phơi phới trong chiều tà.

Anna tên người con gái quen thuộc với tôi trong những ngày ở đây. Cô giáo của An và yêu mến An nhất. Mỗi chiều nàng chờ An về trên chiếc Cady nhỏ, ngang rừng thông nàng dừng lại cho An xuống rồi rẽ sang ngõ khác. Dần dần trở thành thói quen, nàng hay mặc màu áo đỏ, màu áo mà tôi vô cùng ưa thích. Hình ảnh người con gái tôi yêu chìm trong sự quên lãng cố tình, nhưng cơn bão lòng trợn lẩn trong trí nhớ, bây giờ lại nổi lên cuồn cuộn.

— An nói cho cậu nghe thêm nè.

— Chỉ đó có bé.

An níu lấy tay tôi:

— Lúc nãy, An có nói cô lên đây nhưng cô nói sợ cậu.

— Xạo, thôi về đề mẹ trông cô ời!

Tôi nắm lấy tay bé An đi chậm, buổi chiều xám ngoét rơi dần trên lối đi.

— Anna dạy cùng trường với chị đó, tội nghiệp, mẹ Anna mù vì bệnh. Tôi nhẹ tay tô màu đỏ thắm lên nền giấy, bé An đứng cạnh bên:

— Kỳ này là cháu nhất rồi.

Con bé liến thoắng, mê mẩn nhìn vào quyển vở mà tôi đang tô cho. Chị Hương ngồi đan áo ở góc nhà chậm rãi nói về Anna, bé An nhảy lên ôm lấy người tôi.

— Cháu sẽ nói là cậu tô nhè.

Chị Hương ngừng tay đan, nhìn An.
— Thôi, An cất vở và đọc kinh đi ngủ.
— Còn chờ mẹ.
— Con vào phòng trước rồi mẹ vào.

Những căn nhà trên ngọn đồi này lạnh lùng vắng. Gió đêm đưa vào nhà âm lạnh. Tôi khép chặt cửa ngoài và những cánh cửa nhỏ. Ánh điện trên trần cháy sáng làm mờ những thối màu. Tôi cất hộp màu và với tay lấy quyển sách. Chị Hương cũng dẹp áo và chỉ đan, ngồi vào bàn viết:

— Em đọc thư của mẹ chưa, mẹ lo cho em nhiều lắm. Cả tiền và thuốc bổ.

Tôi gật đầu nghe trong lòng xao xuyến:

— Em định về thăm mẹ.

— Em đi? không, mẹ dặn dò là em phải ở đây dưỡng bệnh. Nên nghe lời mẹ đi, bệnh khỏi em đi học lại cho mẹ vui.

Chị Hương ngó tôi, khuôn mặt chị giống mẹ quá, nhưng tôi đã quyết ít khi nào thay đổi. Tôi cúi đầu, giọng chữ trước mặt chạy chỉ chít. Mẹ và chị tình thương bao la tràn ngập, tôi, một người con hư, tôi phải trở về với mẹ sống những ngày yên ấm cũ. Ba tôi cũng còn lập nghiệp bên trời xa, biết khi nào ông trở lại quê nhà. Tôi ho mạnh, ôm ngực bên cửa sổ khắc một bãi đờm, trên nền cỏ tối tôi thoáng thấy một màu đỏ lẩn trong đó.

— Khuya rồi, đi nghỉ đi Diên, chị còn phải chấm bài cho ngày mai. Tôi im lặng, cúi đầu đi vào phòng. Có tiếng thở dài của chị Hương đuổi theo sau, tôi không hiểu chị thương hại cho tôi hay cho chị?

Đi đã mấy vòng ngọn đồi nhỏ mà bé An vẫn chưa về. Buổi chiều nay cũng như buổi chiều khác gió vẫn thổi liu riu vào cây lá. Theo thói quen tôi tỳ người vào một thân cây mang Harmonica ra dạo một bản nhạc buồn của Chopin, nhưng tôi cảm thấy đau ngực hơn mọi khi. Mấy hôm nay chị Hương ngã bệnh, tôi phải lo nhiều chuyện, nào là dạy thể cho chị, thức ăn mỗi ngày cho ba người, bệnh tôi có phần thuyên giảm nay lại phát thêm. Tôi vẫn mong ngày trở về với mẹ, chị Hương dù sao cũng tạm yên, nhưng có lẽ tôi khuyên chị về ở với mẹ cho bớt quạnh hiu đơn lẻ.

Tà áo đỏ của Anna bay phất từ xa, chiếc Cady nhỏ đang dần tới. Tôi thấy cánh tay nhỏ của bé An vẫy chào. Anna và bé An men lối mòn đi lên. Khuôn mặt nàng khả ái, má hồng hào đỏ. Nhưng đôi mắt thăm thẳm phiến muộn. Nàng nhẹ nhàng chào tôi. Tự dưng tôi thấy mình mất tự nhiên đưa tay gọi bé An :

— An với cô đi đâu vậy ?

— Dạ đi chợ.

Anna đứng cạnh đó nhìn tôi ngượng ngập :

— Vừa nghe bé An nói chị Hương bệnh, Anna cũng bận lắm, cho Anna gửi lời thăm chị và một ít trái cây.

Tôi đỡ gói giấy trên tay nàng :

— Tôi là Diên, cô cứ tự nhiên, bệnh chị Hương không có gì là nặng, tại chị lo nghĩ nhiều quá.

— Cậu thổi harmonica cho cô nghe đi cậu, cô thích lắm.

Bé An láu táu nói. Anna vội nắm lấy tay bé, mặt đỏ lên, tôi đỡ lời cho nàng :

— Hôm khác đi, cậu hết hơi rồi.

Anna nói chào tôi về, tôi và bé An cũng xuống đồi. Tà áo của nàng còn bay vơi xa xôi.

Còn chút hy vọng nào cho đời tôi không ? Màu đỏ máu lẫn trong bụi dóm xanh nhọn vẫn còn ám ảnh tôi. Tôi còn quá trẻ đối với căn bệnh này, chị Hương vẫn chưa hay chuyện. Mẹ tôi vẫn an tâm, với thời gian và thuốc chữa.

Thân thể hư nát, mục rữa tôi chỉ còn chờ đợi cái chết. Những ngày ở đây yên tĩnh trống vắng, tâm hồn tôi dịu lại, tôi khắc khổ từ bỏ mọi cuộc vui, tiếng gọi của đam mê cũ. Tôi bình thần suy nghiệm quãng đời đã đầy qua bóng tối ghê rợn. Nơi đây tôi gặp lại một hình ảnh mà tôi cố tình chạy trốn. Anna người con gái hiền hòa, khả ái đi vào đời sống tình cảm tôi nhẹ nhàng nhưng sâu đậm. Nhưng tôi còn có quyền yêu mến, có quyền có một tình yêu với nàng không ? Chắc chắn là không rồi. Tôi đã bỏ thành phố lên đây. T. Lan đã đi rồi, tôi đã thất bại với người con gái tôi yêu, bây giờ với Anna, tôi ngượng ngập, trốn lần tình yêu của nàng, một thất bại đã làm tôi chua xót, đau đớn một đời. Chị Hương hình như đã biết chuyện T. Lan. Bây giờ tôi còn một ao ước là trở về đời sống cũ. Quên lãng, xóa bỏ đi hình bóng của T. Lan mà thôi, và

lại khởi hành một kiếp người phiêu lãng. Nhưng còn mẹ và chị, người chị đáng quý, đáng thương của tôi ?

— Tôi phải trở về thành phố.

Âm giọng ngân vang, tan loãng trong gió chiều. Chị Hương đã khóc khi nghe lời nói chắc nịch đó. Tôi không thể ở lại đây, ôi Anna màu áo đỏ ! màu áo mê hoặc, nhưng tôi con người trọn vẹn đã chết rồi. Mặt hồ tĩnh cảm phẳng lặng, trong thanh của nàng đã xao xuyến yêu thương vì những viên sỏi hồng ban đầu. Tôi đã ném xuống đó, tôi đã mở cho nàng những cánh cửa hạnh phúc, một tình yêu đã hiển lộ nơi nàng. Anna Anna.

Căn nhà của chị Hương ảm minh sau lớp sương mỏng, tôi chấm dứt cuộc đi chơi bằng cách chạy thật nhanh từ đồi xuống nhà. Ngực tôi đau nhói và cổ họng tôi đau ran, nhưng tôi vẫn cầm đầu chạy.

Chị Hương đã khỏi bệnh và bắt đầu đi dạy lại. Chị tìm thêm một người trông nhà, thế là yên ổn. Cũng không còn bao ngày nữa là tới kỳ hè, như thế là tôi có thể thực hiện ý định của mình. Về thành phố. Tôi biết khi tôi ra đi có nhiều người buồn nhớ, chị Hương, bé An và nhất là Anna. Nhưng đành vậy, tôi biết Anna yêu tôi, và tôi phải chạy trốn, đó là cách hay nhất để dứt khoát.

Tôi đi vòng sân cỏ, ngắm mấy đóa hoa trong vườn, lại thêm một buổi chiều hiu hắt của miền cao. Sáng mai là tôi già biệt tất cả. Và chút nữa đây tôi đi đón bé An để nhìn lần cuối màu áo đỏ yêu dấu của người con gái dịu dàng, cảm ơn em, Anna.

— Đón bé An đi Diên.

Tiếng chị Hương vọng từ nhà sau lên, chị đang cùng với chị bếp làm bánh bày một buổi tiệc nhỏ để tiễn tôi. Ngày mai, chị nhất định cho mời Anna tới, dù tôi viện nhiều lẽ gạt đi, nhưng cuối cùng phải chịu. Tôi đáp lớn, kéo kín cổ chiếc áo ấm mà chị đan cho. Tiếng chuông chiều vang theo từng bước chân.

VĂN NHƯỘC BA

HAI TÁC PHẨM DÀNH CHO MÙA HÈ
MÀ BẠN NGỌC PHẢI CÓ ĐỦ :

- **HỒ MỘNG TƯƠNG**
 - **CON ĐƯỜNG SỎI BUỒN**
- của TỪ KẾ TƯỜNG

NGÀY ÂM THẦM THEO NHỮNG CƠN MƯA

lynh thanh thảo

Buổi chiều trong không khí lạnh lạnh ảnh hưởng những giọt mưa, bỗng dung em nhớ thật nhiều thành phố Đà Lạt mộng tưởng — thành phố không có những cơn nắng gắt và thường có mưa rơi vào buổi chiều mùa hạ. Em tưởng như mình đang sống lại những ngày mùa hạ năm xưa nơi thành phố dễ thương đó. Cảm giác lạnh và ngầy ngật từng giọt máu trong cơ thể réo gọi nỗi buồn... Cơn mưa nhỏ kéo dài cả một ngày chủ nhật, thành phố nắng bụi hiem có một ngày mưa lạnh như thế này. Không một bước chân quen nào tìm đến, để yên cho em nỗi lặng yên trầm mặc. Cảm ơn tất cả những bước chân đó. Nhưng em vẫn buồn, mặc dù không muốn bị khuấy động bởi những chi phối bên ngoài, nỗi đợi mong tưởng chừng như héo rũ ở những lần chờ đợi... bởi chừng vẫn thiếu vắng một bước chân quen — bước chân anh đó, Ch. Những bước chân đến và dừng lại, cho em nỗi xôn xao lạ kỳ chưa lần tìm thấy. Đến với nhau bằng một liên kết nào đó, thương yêu, tuyệt vời — hay một ý nghĩa nào khác? Câu trả lời em đã tìm thấy trong em, đã hiểu thật rõ ràng trong lần chia tay nhau vào một buổi sáng chủ nhật.

Và em thấp sáng những vần thơ nhỏ viết bằng những giọt mưa :

Ta ru người bằng lời ru mệnh mang

Ơi mùa sương tràn ngập khói mây vàng

Bài hạnh ngộ dứt rồi cung nhạc cuối

Gởi tặng người một chút khói sương tan

Vâng, em sẽ gửi đến anh chút khói sương tan loãng trong hư không tuyệt vời. Sương khói mờ hồ mộng mị nào mấy ai giữ được trong tay. Như ước mơ thiên niên sẽ chỉ là mơ ước. Bài hát dấu yêu em biết rồi sẽ chấm dứt bằng những âm thanh cuối cùng, gập gờ như một hạnh phúc tuyệt vời và chia xa bằng một niềm đau chất ngất. Em hiểu, bài hát nào rồi cũng chấm dứt. Có ai hát mãi được bao giờ mà không có lần

dừng lại. Một điệp khúc, một dấu vết ảo tưởng mơ hồ. Chấm dứt và chia tay, cách ngăn nhau ở một khoảng trống rất gần ? Nhìn thấy bóng nhau nhạt nhòa và mất dấu sau lớp sương mù kết đan dày đặc. Em tưởng như mình tìm thấy thiên đường qua vùng sương trắng menh mông đan kín, vùng sương trời biên giới cách ngăn nhau một đời và thiên thu. Mười ngón tay em nghe rã rời hoang vu quá Ch. ạ, nói gì rồi cũng trở thành vô nghĩa — lời nói cho dù có tha thiết, không cùng... Bởi em, kẻ lớn lên trong cánh đồng ảo tưởng mà mùa màng hạnh phúc đã bị gặt hái... Hạnh phúc, với em chỉ là tiếng hát lạc giọng chơi vơi. Giọng hát rã rời có vương chút khói buồn nước mắt. Dù thế, vẫn cố gắng hát ru anh những lời ca menh mang yêu dấu. Em hát trong tiếng khóc bằng khuôn mặt từ đáy trái tim rung lên những niềm đau.

Đêm bây giờ chơi vơi lặng lẽ, những giọt mưa vẫn chưa dứt cả một ngày buồn, một ngày chủ nhật, một ngày mùa hạ mưa rơi ngời nghe nỗi buồn tìm đến qua âm thanh của những giọt mưa. Em cúi đầu khẽ hát một khúc ca ngày mưa : «Sombre dimanche». Ngày chủ nhật buồn, ngày mưa mùa hạ trong nỗi nhớ menh mang... tuyệt vời.

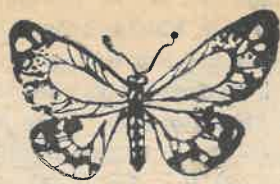
Ch. ơi, có phải yêu thương là ân sủng tuyệt vời nhất mà Thượng đế đã dành cho con người ? Có phải những ân sủng em nhận được trong tháng ngày qua là ngọc quý kết tinh bằng trái ngọt yêu thương ? Trái ngọt ngát hương tuyệt vời anh đã cho bằng ân sủng của Thượng đế. Buổi chiều bên nhau em mở cuốn sổ nhỏ có những dòng chữ anh trong đó — Một bài thơ ? — Một đoạn văn ? — Một lời yêu thương nào đó ? — Chẳng là gì cả Ch. ạ, bất ngờ và cảm động vô cùng khi đọc những dòng kinh cầu nguyện. Có phải anh đã gửi nơi đó những dòng chữ thay những âm thanh nguyện cầu ? Cầu nguyện cho em như có lần anh nói đến. Vâng, hãy cầu nguyện cho em Ch. nhé, bây giờ và những tháng ngày mai sau, nguyện cầu cho người thiếu nữ nhỏ bé yếu đuối như em. Và em cũng cầu nguyện bằng niềm tin của mình, xin Thượng đế Thánh hóa Tình yêu trong em, để một lần em hát ru những lời Thánh Kinh Tình Yêu ở một mùa đời rực rỡ.

Mùa này, mùa sau, ngày mai, ngày kia.

Bây giờ và khoảng thời gian nào mai này ?

Hãy cho nhau một lời hẹn đi Ch. nhé, hẹn nhau ở một mùa nào. Kiếp khác, một mùa hạ nồng hương kỷ niệm, ngát xanh cỏ cây và hồng lên mắt môi những cánh hoa tuyệt vời — Như một đời xa khơi nỗi nhớ và thiên thu khuất dấu mong manh ...

LYNH THANH THẢO

THEO NHỮNG VÀNG MÂY

PHẠM MẮT NÂU

Đôi khi Quỳnh Hội nhớ lại những gặp gỡ tình cờ. Những gặp gỡ rất đời tình cờ, và đáng yêu. Ở đó, với nhau đã không còn là người dưng nhưng với nhau cũng chẳng một nợ nần gì. Như là những chiếc bóng vô tâm xô dạt qua. Đã cười nói. Đã thân thiện. Đã chia sẻ êm ả, rồi bỏ bình thường. . .

Đôi khi, Quỳnh Hội nhớ. Như lúc này không dưng mà nhớ Tường. Không dưng mà nhớ Tường. Cái dáng cao vợi của ngọn tháp nhà thờ cũng bỗng nhiên trở về ngợp đầy trong tim óc. Cùng màu chì xám của trời chiều, thấp nghiêng. Cùng những cành cây khô từng chiếc lẻ loi. Cùng tóc nâu đen, cùng mắt nhìn dễ thương của Tường.

Giọng nói đã ấm cúng cả tháng chạp lạnh se. Quỳnh Hội cảm như Tường mang hết một trời Huế vào đây. Quỳnh Hội nghĩ thế, khi nghe Tường vờ vẫn khen, *Quỳnh Hội mang đầy một trời Hà Nội*.

Mặc dù con phố không ngớt ồn ào vang động. Buổi chiều cũng rất dễ thương với khoảng không ở trên. Nơi đó lặng câm ngọn tháp nhà thờ. Nơi đó mệnh mang nền trời chì xám. Nơi đó bơ vơ những cành cây. Và nơi đó, thấy như là bóng Tường ngan ngát in lên. Quỳnh Hội đã nghiêng đầu, đã bắt gặp, đã thu đầy cái hình ảnh tuyệt vời trong đôi mắt ngược. Thật tuyệt vời. Mãi về sau Quỳnh Hội còn cảm nghe một nỗi xúc động khi tưởng về khung cảnh như thế. Xúc động ngạt cả trái tim nhỏ. Mà sao, Tường xa xôi, nhưng ngón tay Quỳnh Hội lại vung về đến đối chằng thề vẽ lên một mặt giấy nào.

Tường bây giờ xa xôi biệt ở một nơi đâu. Hay Tường vẫn gần gũi, vẫn còn quanh quẩn trong thành phố này. Nhưng điều hạnh phúc, chính là Quỳnh Hội đã không gặp gỡ Tường thêm một lần. Phải thế đó Tường ạ. Không có một lần nào. Không có khuôn mặt Tường nơi những đường phố hàng ngày Quỳnh Hội đi, nơi những ngôi trường Quỳnh Hội ra vào, nơi những chốn Quỳnh Hội đến, nơi số đông bạn bè, mọi người.

Phải thế Tường ạ, chính đó là một hạnh phúc. Quỳnh Hội yêu mọi điều đem đến nỗi xúc động ngọt ngào. Nhưng Quỳnh Hội đau biết mấy khi nhận rõ nỗi thất vọng của mình. Tường đừng bao giờ, dù vô tình, làm Quỳnh Hội nhận rõ nỗi thất vọng buồn nản. Tường ạ, Quỳnh Hội chỉ yêu qui những gì của một hoài niệm thơm hương. Thì như thế, sự vắng mặt đã rất đời dễ thương có phải không.

Quỳnh Hội có một đôi mắt và một trái tim thật là đa cảm. Quỳnh Hội có một trí tưởng tượng thênh thang để phong phú hóa mọi điều. Nên có lẽ Quỳnh Hội đã nghĩ về khung cảnh hôm xưa tuyệt vời nhiều hơn là chính cái tuyệt vời của nó. Thì như thế, Tường xa xôi, sự vắng mặt là một cách dễ gìn giữ cho đừng phai mọi điều cũ. Có phải không. Ôi, tóc đã nâu đen giữa một chiều xám, đôi khi gió làm mây cộng lạc loài trên vầng trán phẳng lặng thách thức. Đôi khi gió tưởng chừng đưa khói hương len trong mắt nhìn đầm ảm kiêu ngạo. Phố xá. Tường với những người bạn. Quỳnh Hội *mang đầy một trời Hà Nội* Câu chuyện, tiếng nói giọng cười....

Vậy đó rồi đời phiêu bồng du Tường đi xa (hoặc là xa một cách quanh quẩn trong thành phố này ?)

Quỳnh Hội chỉ còn Tường trong ký ức mênh mông, để đôi khi, rất thân thiện nhớ về. Không biết Tường đã tốt nghiệp nơi ngôi trường đó chưa. Cái ngành này, học xong nhờ mà không ai mời thi thất nghiệp. Không biết Tường có còn ở nơi trọ học ấy. Chiều nay vậy là về muộn, hết phần cơm. Không biết Tường có trở về những nơi chốn cũ. Như Tường đến từ Huế, như Đà Nẵng nơi Tường trải qua một thời trung học.

Có những hoài niệm rất dịu dàng và Quỳnh Hội nghĩ rằng sẽ khó thể tàn phai. Ôi, những gặp gỡ tình cờ hoài niệm dịu dàng, Quỳnh Hội đã yêu qui biết bao. Bởi vì bên cạnh đó, là một đời sống buồn chán với những nơi chốn tới lui đã quá quen thuộc. Một đời sống tưởng như mãi chỉ giam hãm trong cái khung chật hẹp của thành phố này. Làm như Quỳnh Hội không có phần riêng, không có một đời riêng như Quỳnh Hội muốn. Luôn luôn, là những ràng buộc chân ngăn, nơi đó Quỳnh Hội là một kẻ tâm thường trong một gia đình bình thường.

Như thế nên Quỳnh Hội rất yêu những vàng mây, đôi lúc tưởng tượng cuộc sống mình cũng thênh thang phiêu lãng theo. Mây nổi trôi không hẹn một bến bờ. Dễ thương quá chứ. À, không biết đã một vàng mây nào đưa Tường đi. Không biết những vàng mây vừa đưa những người quen của Quỳnh Hội đi. Nhưng dẫu vơi xa hay gần, nghĩ đến một người đang ở đâu đó, quanh quất đâu đó dưới vòm trời này, cũng là một điều thú vị êm ái, Tường hử. Không biết Tường có trở về Huế, đô vỡ và buồn bã.

NIỀM VUI CHÁN THÀNH

PHAN CUNG NGHIỆP

Hôm nay có giờ gia chánh nội trợ, hai giờ đầu lớp Hương được phép đi chợ mua thịt heo để làm thịt chà bông. Đối với những bạn học khác thì giờ thịt chà bông có lẽ là giờ chán nhất — Vì quanh quẩn thì cũng chừng ấy công việc, đĩa nào cũng biết làm món này cả, nhưng chả biết cô K. «mắc cái giống gì» mà mãi bắt lớp Hương làm hoài. Riêng đối với Hương, cách đây không hơn một tháng cũng thế (sự chán ngấy món đó), nhưng nay thì khác. Dĩ nhiên là phải có lý do, một mình Hương biết, và con nhỏ Hồng ngoại lệ phải biết tuốt luôn, bạn đầu ấp tay gối mà lị! Và có lẽ giờ này là giờ chót của món thịt chà-bông-chà-hoa đó. Vì vậy hôm nay Hương có ý chú tâm đặc biệt vào giờ này (món này), nhất định Hương phải được cô K. cho điểm nhất và khen nức nở, ngoài ra còn một người... Ai đó nhỉ? Ngoài Hồng ra, có đứa nào hỏi thế chắc chắn Hương chỉ cười trừ thay cho câu trả lời là gọn nhất, khỏi lồi thối.

Đàn áo trắng của lớp Hương đến lúc thực tình rã rời, nhưng nắng sớm tươi mới làm họ rục rịch, tươi mát lạ lùng. Đó là niềm vui con gái sẽ được rong rẫy trong chợ, mặc nhiên có thêm giờ ăn hàng vặt... Hương và Hồng bước chậm sau hết xuống mấy bậc tam cấp qua sân, ra cổng. Mấy đứa con trai giờ nghỉ đang dượt banh ngoài sân bỗng ngừng lại ngẩn ngơ nhìn họ; trong đám áo xanh chợt nhiên ngậy ngó một cách tội nghiệp. Đám áo xanh kỹ thuật máy móc kia đang mềm lòng đôi mắt trong theo mấy cô nấu nướng, kẻ xách giỏ, kẻ mang bị... cô nào cũng xinh như mộng.

- Trưa nay nói cô K. cho «qua» ghé bên ấy ăn cơm với!
- Chà hôm nay có món đặc biệt chúng mày ạ!
- Chắc gà rô ti...

— Rô ti không ngon. Gỏi đi...

Quá quen thuộc với từng ấy lời của bọn con trai cùng trường, đàn con gái áo trắng chỉ biết dấu môi cười trong nón. Bọn con trai cả cười khi nghe một cô dạn miệng «trả miếng»:

— Dạ, hôm nay mấy chị nấu bù loong ốc sặt cho mấy em nhậu nhết với nhót máy...

Quả là ngôn ngữ của dân kỹ thuật!

Hương kéo nhanh Hồng lướt qua khỏi sân banh để tránh cuộc đối thoại kỳ cục kia, nhưng vẫn không khỏi một người: San! San ngồi dưới một gốc cây dương hút thuốc ở gần cổng chẳng chờ ai, giáo sư Quốc văn, nhưng dường như tầm mắt của chàng có ý hướng về Hương.

Vài ba đứa học trò con gái chào San hoặc có đứa cố ý lơ đi nhưng chắc San chẳng bận tâm đón. San hỏi Hương khi nàng đi ngang qua chỗ chàng ngồi:

— Hôm nay còn ngựa cồ không Hương?

Hương cười trong miệng không trả lời. Hồng nghịch ngợm:

— Tự hôm nay Hương nó hết thuốc xi gà rồi thầy...

San mỉm cười trước lời nói đùa tinh quái hơn San tưởng, chàng ra dấu hai người ngừng lại rồi đưa một tay vào trong túi của chiếc áo phong trần chàng đang mặc:

— Tôi còn đây, biểu cô...

Dĩ nhiên là chẳng có gì ngoài lời nói đùa vô tội vạ của chàng giáo sư quốc văn vui tính đó. Hương bật cười thành tiếng kéo Hồng bỏ chạy nhanh theo lũ bạn ra cổng đợi xe lam về phố, đi chợ.

(Chắc bạn ngạc nhiên về mâu đối thoại trên lắm đấy nhỉ? Nhưng khoan thắc mắc vội, vì đó là «điển cố» của Hương, và Hương chắc chẳng nỡ hẹp hòi gì mà phải giấu bạn đâu bạn ạ!)

Đám áo trắng lần lượt leo lên những chiếc xe lam về phố hết. Và sau hết vẫn còn Hương và Hồng là hai người cuối của lớp. Không phải họ lập dị và xa cách bạn bè, vì riêng Hương muốn Hồng hòa chung với nàng một chút vui của nàng khi nghĩ đến một người. Suốt chuyến xe lam, gần như chỉ có mình Hương nói, Hồng chỉ nghe và cười. Có lẽ đám hành khách cùng xe ngạc nhiên lắm với mấy mâu đối thoại:

«Ra chợ mình làm một bụng bánh dày cho no trưa khỏi ăn cơm.»

«Hay là mình mua hai khúc bánh mì ăn thế cơm nhé!»

« Tao không biết. Mày nhịn đói rán chịu.. tao thì ăn cơm.. làm thịt chà bông xong thì ăn chứ để ruồi đậu...»

« Bộ mày không thương thân ốm yếu ho hen của Minh sao?...»

« O ! mắc mớ gì đến tao...»

« Đốc tồ ! nhớ nhé... thôi thì để tao nhịn...»

« Ủ ! Đói rán chịu. »

« Nè ! giận mà giận thiệt hử ! Cười lên cái coi !»

« Tao mà thêm giận chi. »

Đại khái như thế. Chắc chắn đám hành khách cùng chuyến xe chẳng hiểu hai cô nhỏ nhỏ lớn lớn đó nói gì. Và cả bạn nữa ! Bạn chưa hiểu gì phải không ? Nếu bạn chịu khó đọc vài hàng thêm nữa...

Đám con gái lớp Hương và xuống phố, phá gần vỡ chợ. Mấy dãy bán bún, bánh bèo, bánh dày trong chợ vỡ vui tiếng cười của họ. Bóng trắng ngập lối đi. Thiên hạ chẳng lạ lùng gì cho lắm vì ai lạ gì... con gái ấy mà !

Hương và Hồng rảo quanh khắp chợ. Sau khi lựa mua thịt để chà bông hai người làm một bụng bánh dày ở một hàng quán quen thuộc, và không quên mua hai khúc bánh mì to tồ bở.

— Hôm nay gói thịt này hơi nặng cân đó mày ạ ! Hồng nói. Hương cười cười, ánh mắt nàng chợt nức lên một hình ảnh vẽ vời, về một người ; hôm nay có quà nặng cân cho anh đấy anh ạ ! Hương nói thầm và nàng không khỏi nôn nóng đợi hai giờ đi chợ qua nhanh.

Sau đó hết hai giờ, bọn con gái về lại trường. Và giờ học trôi qua. Hương cố gắng làm món thịt chà bông thật khéo và nêm thêm tí mắm cho mặn hơn một chút (chàng vẫn thường bảo chàng đem nó nấu canh với rau hơi lạt phải không ? hôm nay thì chắc vừa ý chàng rồi !) nhưng Hương hơi thất vọng vì không chiếm được số điểm nàng mong muốn. Có lẽ cô K. cho «mắc» quá đấy ! thôi mặc, đâu phải mình làm cho cô ăn ! Hương tự nhủ.

Giờ ăn cơm hơi trễ, hơn một giờ trưa lặn. Vì thế mà đỡ có bọn con trai áo xanh quấy rối lẫn quần ngoài hành lang. Đến lúc thì mạnh ai cơm nấy nấu, nồi khê, nồi cháy, nồi sũng gì cũng được vì môn này ngoại lệ không chấm điểm ; cô K. cũng chỉ biết cười trừ rán nhai rã răng bởi những hạt cơm sượng sùng, và rán ngửi mùi cơm khê cơm khét. Thế mà bọn con gái vẫn ăn ngon lành. Hương chỉ nấu một ít cho có lệ xong cho hết tội bạn. Nàng và Hồng lấy bánh mì ra ăn. Tội bạn mở to đôi mắt kỳ lạ nhìn Hương đem món thịt chà bông đóng kỹ vào

hộp sữa ghi gô. Mặc chúng, Hương làm tỉnh theo ý nàng.

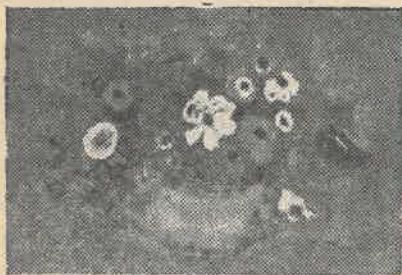
Bọn con gái cố tình kéo dài bữa cơm, để nghịch phá và để... lâu đến giờ học lý thuyết. Hôm nay chắc học lý thuyết cách làm bánh ngọt, bánh chua gì đây !

Buổi sáng chủ nhật trời lớt phớt mưa. Hương dậy sớm hơn ai hết trong nhà, ngay từ lúc mặt trời còn ngủ quên dưới biển. Hương nôn nóng chờ cơn mưa qua để đi... nhà thờ. Nhà thờ ! Khá hài hước đối với nàng, có phải đây là cái lý do duy nhất của nàng để đến nhà chàng ? Hương có đủ lý do để rời khỏi nhà, trong bao lâu và bất cứ lúc nào, nhưng luôn luôn cái lý đi lễ nhà thờ vào ngày chủ nhật vẫn làm hài lòng ba mẹ nàng hơn hết. Có khi Hương xin phép đi lễ... hai bạn trong cùng cùng ngày. Thật buồn cho Chúa khi có một con chiên hư bởi tình yêu. Đáng trách thật anh chàng nào đó đã ám ảnh mãi trí óc Hương.

Cơn mưa thật nhỏ, lớt phớt nhưng kéo dài. Những luồng gió bốc lên từ biển trôi vào lục địa không làm cho Hương chú ý thơ thần như một ngày xưa nào nữa mà giờ chỉ còn nổi mong ngóng, bồn chồn trong lòng người con gái học trò mới lớn. Chắc Hương phải dầm mưa đi mất.

Thiếp. Thiệp. Đến lúc này Hương mới bật thành tiếng kêu cho một cái tên yêu dấu. Hương lo lắng không hiểu Thiệp có giữ đúng hẹn chờ nàng ở nhà trọ của chàng không hay lại bị San kéo đi mất. San. Cái tên San dễ ghét ngày nào giờ lộn trở về trí óc Hương. Giáo sư gì mà kỳ cục, cười hoài. Nếu Hương biết San không phải là bạn Thiệp chắc chắn cái tên San và khuôn mặt chàng là nhân vật dễ ghét nhất trên trần đời này. Lúc chưa biết Thiệp, Hương chưa hề chịu cười một phát với San. Ngay những ngày đầu tiên San mới đổi tới dạy, chàng đã làm một chuyện buồn cười nhất, trong đám giáo sư chưa có ai như chàng. Nếu Hương nhớ không lầm thì cách đây chẳng lâu (cách đây độ chừng gần một niên học và một ngày sau khi San hiện diện trong trường), Hương lúc đó bị bệnh ngứa cổ và nàng thường phải la hét bực bội với chính nàng không ít về cái bệnh quái ác ấy ! Hôm đó, Hương và Hồng đi học, xui khiến sao mà bệnh ngứa lại nổi lên ngay lúc bước vào cổng (chính là lúc San đứng dưới một tàn cây dương gần đấy hút thuốc), Hương xoa mãi chiếc cổ không hết nàng hét lên với Hồng :

(xem tiếp trang 34)

TRONG TRÍ NHỚ

HOÀI MIÊN

Hàng cây nằm xanh buồn ngoài kia. Bóng tối đổ xô về trần nhà âm mục mùi rong rêu cũ kỹ. Tiếng cười nghe mơ hồ xa vắng, rồi chỉ còn lại sự lạnh lùng. Tuần ngồi thu người trong chăn duỗi dài ra trong dáng điệu trẻ nãi. Mưa về gõ nhẹ rất đổi tình cờ qua khung kính. Mặt hồ thán gát với làn nước êm đềm mực thường mang chút gì lạnh lẽo thoáng thoáng khi về ngang qua đó. Tuần nhắm mắt nhìn ảnh những cảnh liêu rữ bên hồ xanh mát kéo về trong trí nhớ nhỏ nhoi, như rêu trong tận cùng nỗi chơi vơi. Tại sao khi hàng cây vẫn gọi Tuần nhiều nhưng nhớ hàng cây rì rào khi có gió bay là đà trên mặt hồ hơi sương... Có thể từng buổi sáng trời không nắng như hôm nay, tiếng chim kêu rền rĩ trên trời bao quanh ngọn tháp. Ngọn tháp nằm đó ai si thường buông ra những hồi chuông ngân đi rất xa đã là một cái gì của thời xưa cũ. Hàng hồ gỗ nâu bóng nằm trong tối, trên một gương, cái bình hoa cắm những bông hoa màu, mùi hoa héo xông vào mũi, chỉ là một âm thanh nhẹ nhàng gây gây.

Tuần tưởng đến Madeleine mà Marcel Proust đã thấy cái vị nồng nàn trong đó... Ngồi âm thầm, hai tay ôm ở quyển sách, cái tựa sách cũng là một nỗi buồn phiền—A la recherche du temps perdu—Tuần coi nó như người bạn hay hơn thế. Tuần chỉ có quyển sách và chiếc ghế bành thuộc từ kiếp nào, cũng như Tuần đã yêu lấy hai bên trồng ngọc lan, cái bồn cá nhỏ trong vườn và những chậu kiềng nằm dịu dàng trong cái bóng của khu vườn. Khi đêm xuống, một lần Tuần có thể nhìn thấy trăng lên thật nhẹ nhàng, bóng sáng nhòa nhập vào vũng tối đầy từ đó từ đây những hơi thở ngát hương của cảnh vật tại đó.

Thành phố này nằm trong một thung lũng bao la, những lần Tuần mặc áo pardessus đi sâu vào trong núi, lang thang với từng đám mây trôi bồng bềnh trên đầu. Dọc theo đường đi, những đóa hoa đại nằm chờ vợ một mình, cái không khi ướp lên hoa mọi tâm hồn của buổi sáng trong lành. Những cánh hoa màu sắc đó Tuần thường không biết gọi tên là gì, chúng mau héo tàn mỗi khi Tuần hái bỏ vào túi.

Cái gió ở đây cũng thật lạ, nó thổi tới thật đột ngột và cuốn theo những đám bụi mờ bay lững lờ lên trên cao và thật lâu mới tan. Có khi Tuần bắt gặp một con suối nhỏ trong vắt, trông thấy rõ cả những viên cuội trắng tròn trĩnh, ngộ nghĩnh và nhẵn bóng. Tuần lựa những viên sáng và có vân vân đem về. Tuần bỏ chúng vào chiếc lọ thủy tinh để trên bàn học, những lần ngắm nghía từng viên cuội xinh xinh nhất ở suối ấy Tuần thấy vui vui. Trông chúng y hệt những quả trứng có một hình thù, một đời sống riêng. Mỗi lần Vân đến, người con gái hay tinh nghịch nhón lấy từng «đứa» ra và sắp nằm dài theo trên bàn. Rồi nàng gọi bằng những cái tên ngộ nghĩnh nhất mà Tuần không ngờ tới. Vân có cái mũi nhỏ như mũi mèo, dễ thương nhưng ưa ngơ ngác làm sao đầu ấy. Nàng không chú ý nhất thiết vào vấn đề gì, nàng cứ ra bắt qua đủ mọi câu chuyện, khi nàng nói, nàng nói huyền thiên rồi có hôm nàng ít nói, đôi mắt nàng hôm đó trông lại buồn tẻ, chiếc miệng âm thầm khép lại nhu mì, đôi môi nàng trông ướt át, thiết tha hơn... Tuần nghe những cơn mưa tháng tám bay về làm bầu trời âu sầu, gió thổi thật mạnh và có tiếng thân cây chuyển mình... Gian nhà như tối thêm một chút, Tuần xòe cả hai bàn tay ra, một nhánh hoa héo nằm gọn trong lòng bàn tay, màu hoa rữa chết. Hình như có một tia chớp vừa lóe lên sáng cả nền trời.

HOÀI MIÊN

niềm vui chân thành ● phan cung nghiệp

(tiếp theo trang 31)

— Trời ơi ngứa cổ quá!

Vừa dứt tiếng Hương đã nghe được tiếng của vị giáo sư quốc văn đáng kính:

— Ô, tại cô hút xì gà nhiều quá đó!

Trời ơi! Thật tình Hương muốn chết giắc cho qua cái cơn ngứa cổ chín người. Hương có cảm tưởng như đôi má nàng rực hồng như quả gấc chín mùi. Mới đầu tưởng cậu áo xanh kỹ thuật nào, ai dè là vị giáo sư chẳng nhỏ nhit gì! Và về sau, cứ mỗi lần gặp nàng là San hỏi: « Cô đã bỏ hút xì gà chưa? Xì gà độ này có chất gì đấy làm người ta ngứa cổ lắm cô ạ! »

Riêng với bạn gái trong lớp của Hương, Hương mang thêm một tên mới: « Hương Xì Gà! ». Thật là chịu hết nổi! Sau này quen Thiệp, Hương mới thấy tính San và Thiệp thật tương phản đủ hai người là bạn thân nhau. Thiệp vô gia cư nghề nghiệp lúc nào cũng mang trên người một vóc dáng trầm tĩnh đặc biệt (có phải là duyên nợ vì thế đó không?), ít nói, nụ cười gần như chỉ nở nửa bờ môi. Đôi ba lần Hương có hỏi Thiệp về tính nết *quá ư là vui vẻ* của San, Thiệp chỉ cười bảo bạn thân nhất của anh đó! Có ý gì với anh thì rần mà chiều hần! Sau ngày Hương cảm thấy rằng nàng « cảm không cúm » Thiệp thì đã đến lúc nàng phải làm lành và gương vui với lối cười đùa của San. Quái mặc thay! không hiểu có phải Thiệp chỉ đường chỉ lối không mà hình như San cố tình không chịu khó cười với nàng một phút. Vụ này làm nàng sốt ruột mất mấy ngày, song đầu rồi cũng vào đấy!

Nắng ngoài trời bắt đầu rạng lên sau đám mây giông mù ẩm hơi nước, cơn mưa gần như chỉ còn là hơi may phớt lạnh lẫn gió biển, Hương đứng tựa vào balcon nhìn xuống dưới phố đang dần đông người qua, nàng chẳng thể chờ lâu hơn nữa; nàng trở vào thay một chiếc áo dài màu nâu nhạt — nàng nghĩ rằng chắc vừa ý Thiệp nhất! Chiếc lon sữa ghi gỗ đựng thịt chà bông đã được bọc sẵn trong một lớp giấy báo từ mấy ngày trước được lôi ra dưới gầm bàn học chờ đó sẵn sàng. Nàng bước xuống nhà, trong nàng vẫn rực rỡ trong chiếc áo dài màu nâu dịu kia thua gì màu lá thắm. Ngoài kia nắng đang lên, sẽ tô điểm thêm cho nàng lộng lẫy.

Hôm nay Hương tự ký cho mình cái giấy phép đi lễ nhà thờ mà không cần chữ ký thị nhận của Hồng như vài lần trước. Quốc Hội độc đầu độc nhân đã ủy quyền cho nữ hoàng vào chủ nhật này rồi! Nhưng nếu không được ủy quyền thì Quốc-hội-Hồng kia vẫn chỉ là cơ quan lập pháp bù nhìn chỉ làm binh phong che mắt đến xin phép cho Hương « đi lễ nhà thờ » để đến chỗ hẹn hò.

Chủ nhật, phố vừa ngớt mưa, thiên hạ đổ ra đầy đường. Thật là hạnh phúc tuyệt vời nếu được lang thang qua mấy ngõ. Nhưng Hương chẳng đủ kiên nhẫn để lết bộ xuống mãi tận cuối phố để đến nhà trọ của Thiệp. Hương leo lên một chiếc xe lam ngược chiều vừa trở tới để đánh cướp thời gian. Không khéo San đến trước nàng mất. San đến trước chắc chắn chẳng bao giờ chàng với Thiệp lại chịu bó cẳng ở nhà. Họ đi. Thiệp đi và dường như chàng vô tình quên cái hẹn của người con gái học trò nhỏ dễ thương. Hương vẫn gặp hoài trường hợp này nhưng nàng không dám giận. Thiệp là người không hề biết năn nỉ và chiều lòng con gái. Suốt cuộc tình mới lớn trong đời con gái của Hương chỉ có nàng chiều Thiệp một cách đơn phương và vô điều kiện. Ở Thiệp, trong Thiệp ẩn chứa một cái gì vừa khinh bạc và hững hờ lạ lùng; Thiệp chưa lần nào có thể làm Hương thích thú vừa phải với một thứ hạnh phúc đơn giản là cầm lấy bàn tay nàng. Hương đã đợi từ lâu, nhưng Thiệp lại là kẻ như mù hai mắt. Có lẽ cặp kính trên sống mũi bọc mắt Thiệp quá dày chăng? Điều đó chỉ có trời biết! Và Hương vẫn còn trong niềm chờ đợi rung rung. Không phải là Thiệp nhút nhát, mà do một điều gì đó ở chàng còn quá bí ẩn và lạ lùng đối với nàng mà nàng không dám thử một lần tìm biết. Có phải hạnh phúc mỏng manh dễ vỡ về một ảo tưởng làm nàng chùng lòng? Không, Hương yêu Thiệp ở niềm kỳ quặc của chàng.

Chiếc xe lam chở Hương chạy ra ngoài ô thành phố, Hương xuống xe nửa đoạn đường đưa ra bến xe chính. Hương rộn ràng bước chân, xôn xao ý nghĩ, phát phối tóc bay bằng những xốn xang trong tâm hồn chìm sề. Nhìn lên tầng lầu có phòng Thiệp muốn, Hương gặp nhiều dấu hiệu quen thuộc mà nàng có quyền tin rằng Thiệp còn nằm nhà và có lẽ chàng đang kéo dài giấc ngủ muộn màng.

Hương tự nhiên vào nhà và bước lên chiếc cầu thang quen thuộc đã đưa nàng đến bao lần với Thiệp. Một tiếng gõ dịu dàng vang lên. Hai tiếng thúc hối. Ba tiếng dập dồn. Cánh cửa phòng vẫn đóng im lìm. Hương do dự không muốn mở cửa vào bất ngờ vì ngại phải bắt gặp

khung cảnh bê bối của Thiệp bày đầy ngập phòng và chắc sẽ làm nàng ngượng ngùng không ít dù là khung cảnh đó nào có xa lạ gì đối với nàng đâu. Chắc Thiệp còn ngủ. Lười biếng thế anh Thiệp? Nặng nề đây ngôi vườn sứ trắng dưới kia mà anh còn ngủ. Ồ! không. Có tiếng động sột soạt bên trong, Hương chôn chân một chỗ bất động không tránh khỏi đám mây vờn mưa lạc vào trong ý nghĩ làm nàng hanh hanh đôi má. Hương chờ đợi. Một phút. Hai phút. Cánh cửa vẫn còn im ỉm. Hương đưa bàn tay son búp lên, nắm co lại, nàng chuyền lẩn một chút giập hờn vào mấy ngón tay thon. Tiếng gõ hờn giỗi. Tiếng nện giập. Tiếng bùng vỡ và cuối cùng là tiếng... phá cửa! Có tiếng cười khúc khích nho nhỏ bên trong.

Hương cười nhún nhó khi thấy gương mặt Thiệp nhô sau cánh cửa. Mái tóc chàng như tổ nhện:

— Xin lỗi, cô hỏi ai?

— Dạ... thưa ông... có ông Thiệp ở nhà không ạ?

— Cô chờ tôi hỏi lại ông ấy thử xem?

— Ấy, thôi! Phiền ông quá hà! Thôi nhờ ông nhắn lại có cô Hương nhờ tôi đến đem cho ông... hộp thịt-chà-hoa-chà-bông gì đây ông ạ!

— Phiền cô quá! Chắc cô bị bộ mỗi... thôi cô trao lại tôi và cô về đi nhé! Allez! S'il vous plait! Très bien merci!

— Anh đuổi tôi đấy hử? Hương cố nín cười nhưng nàng là người đầu tiên thua cuộc trong trò chơi đã cũ.

Thiệp mở tung cửa, một mùi ẩm mốc bay ra nồng nặc khuấy giấc tỉnh anh của người con gái.

— Mới sáng sớm mà đã nghe mùi bê bối của anh rồi.

Thiệp cười lụng búng trong cuống họng, chàng hơi ngượng nghịu trước bản tính tự nhiên và hơi vờ vặt của Hương. Trong khi chàng mở tung đôi cánh cửa sổ nhìn xuống sân vườn, Hương ngồi bên mép giường lật lật quyền sách Thiệp xem dở dang trên tay.

— Anh mới ngủ dậy à?

Thiệp lắc đầu trở về ngồi ở một chiếc ghế kê cạnh bàn viết mỗi một điều thuốc lá. Hương nhìn Thiệp lâu:

— Anh đọc sách?

— Không, sách đọc anh!

Hương bật cười khúc khích. Thiệp cầm chiếc hộp ghi-gô được bọc giấy báo bên ngoài lắc lắc như thử ước lượng sức nặng của nó. Chàng bật thốt:

— Anh và San cũng no được cả tháng! Mấy điếm đây cô bé?

Hương thấy sao đôi môi Thiệp dễ thương quá!

PHAN CUNG NGHIỆP

TUỔI NGỌC
TUẦN BÁO
DUY NHẤT
CỦA TUỔI
YÊU THƯƠNG
MỖI TRANG
MỖI CHỮ ĐỀU
CÓ TRỌN MẬT
NGỌT ĐỂ GIỮ
MỖI HỒNG,
MIỆNG TƯƠI
VÀ TÂM HỒN
NGAN NGÁT

HƯƠNG HOA.
TUỔI NGỌC
TUẦN BÁO
CỦA NHỮNG
TRÁI TIM
HỒNG ĐỂ
THƯƠNG, CỦA
NHỮNG RUNG
ĐỘNG VÀ MƠ
MỘNG ĐÀU.
TUẦN BÁO LÝ
TƯỜNG CỦA
TUỔI VUA
LỚN.

CHỦ TIỆM: KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ: KIẾN CAO CẢNG

tình yêu cộng trừ

Sau khi Kiến Mập dẫn Kiến Công Chúa xem phim «Roméo et Juliette», Kiến Mập hỏi Kiến Công Chúa.

— Người ta nói tình yêu là «Don't having to say sorry». Còn em thì tình yêu như thế nào? Cộng hay trừ?

— Tình yêu cộng.

— Sao lại cộng?

— Xem ciné xong em được ăn kem, nghe nhạc, ngậm ô mai, còn anh thì sao?

— Trừ.

— Sao vậy?

— Anh phải trả tiền ciné, kem, ô mai, và bị em nhéo hai cái đầu thì mờ.

KIẾN MẬP XUÂN DUNG

cần bán

Cười là giọt nước mắt không lệ. Lệ là lệ đá xanh. Đá là đá ngày ngó. Cười là cái nút chai để dầy «cục buồn» dzô bao tử. Cười ha ha. Cười hi hi. Cười hỏ hỏ. Cười rất cười. Cười nghiêng cười ngửa. Cười đi cười lại. Cười lẩn cười bò. Cười đứng cười ngồi. Cười tung ruột. Cười rớt hai ba cái răng... dzàng hỏ chín mười cái răng bạc. Cười chết bỏ. Nhưng sao...nghe ngào oi nuốt không trôi cứ trào lộng ra hoài chi làm cho cay cay chảy nước mắt nước mũi. Cần bán gấp «cục buồn» này. Giá phải chăng. Bán thẳng. Giao hàng đúng hẹn. Miễn nhờ trung gian huê hồng bị vì... tiền công trả không nổi!

Người bán
NGUYỄN MÂY THU

- Tuổi Ngọc vẫn giữ nguyên khổ và chiều hướng như những số này ?
- Tuổi Ngọc cần tăng lên 100 trang bán 120 đồng để vươn sức lớn mạnh trong những số tới ?
- Tuổi Ngọc nên đổi thành bán nguyệt san để cầm cự chờ thời ?

XIN BẠN NGỌC CHO Ý KIẾN, ĐỀ TUỔI NGỌC LÚC NÀO CŨNG ĐƯỢC LÀ NGƯỜI BẠN THÂN ÁI NHẤT CỦA CÁC BẠN NGỌC.

những tờ bạc giấy đầu tiên trên thế giới

Bạc giấy do người Trung Hoa phát minh đầu tiên khoảng 119 năm trước Tây lịch, đến đời nhà Tần tức vào thế kỷ thứ 7, bạc giấy Trung Hoa được canh tân. Tuy nhiên những tờ bạc giấy phát hành đầu tiên trên thế giới là những tờ bạc do ngân hàng Stockhom in ra năm 1661. Hiện nay, một tờ bạc giấy Thụy Điển phát hành ngày 6-12-1651 còn được giữ lại đó là tờ bạc 5 Dalers.

tờ bạc giấy lớn nhất và nhỏ nhất

Tờ bạc giấy lớn nhất thế giới là một loại bạc giấy phát hành tại Trung Hoa dưới triều nhà Minh (1468—1399). Tờ bạc này rộng 2 tấc 2 và dài 3 tấc 3.

Tờ bạc giấy nhỏ nhất thế giới là loại bạc giấy 5 xu phát hành

tại Trung Hoa năm 1908, chiều rộng 2 phân, chiều dài 5 phân.

NGUYỄN BẢO KHÁNH (sưu tầm)

định nghĩa vui

Một người đàn ông phạm tội song hôn là một người lấy một người vợ đồng thời là một chị bếp xinh đẹp và khéo nấu nướng.

như thế là còn nhẹ

Trước vành móng ngựa, quan tòa đòi bị cáo là ông A, cho biết tại sao ông A đã tát tai mệnh phụ B trên xe buýt.

Ông A khởi sự :

— Thưa tòa, tôi lên xe buýt từ chợ Đakao và kiếm được chỗ ngồi ngay trước mặt bà B.. Lúc đó người bán vé xe còn ở xa về phía sau xe buýt. Bà B bắt đầu mở cái sắc tay lớn bằng da cá sấu màu nâu lớn, lấy ra một cái bóp nhỏ hơn màu kem, rồi bật nút bóp màu kem để lấy cái ví màu hồng, kéo

phét mớ tuya cái ví hồng để lôi ra một gói giấy màu vàng nhạt, sau đó bà ta mới mở gói giấy lấy một tờ giấy 10 đồng cầm trên tay và chờ người bán vé tới. Nhưng khi người bán vé sắp tới gần bà thì ông ta trở lại về phía sau xe. Bà B lại bỏ tờ giấy 10 đồng vào tờ giấy màu vàng nhạt, xếp lại làm tư rồi bỏ vào cái ví màu hồng, tiếp theo bà ta nhét ví màu hồng trở vào bóp màu kem bóp nút lại, sắp bỏ bóp màu kem vào bóp da cá sấu màu nâu thì người bán vé xe trở lại phía chúng tôi...

Ông tòa bỗng hét to.

— Thôi! Thôi! Đừng kể nữa, lát tai là còn nhẹ. Nếu là tôi thì tôi đã bóp cổ bà ta rồi.

NGUYỆT QUẾ

xe đạp và xe hơi

Sau cuộc thăm dò dân ý tại Anh, Pháp Mỹ, Tây Đức... đã cho thấy: Đa số dân đều ưa xe đạp hơn xe hơi. Xe hơi bị chê là phiền phức, không hợp với sức khỏe con người. Rằng, ngồi xe hơi dễ gây ra các chứng bệnh về bao tử, gan, ruột, nhức đầu khó thở... Loại xe đạp được nhiệt liệt tán thưởng. Tại Hoa Kỳ, con số thống kê cho biết trong ba tháng đầu năm 1973, Hoa kỳ đã bán được 14.000.000 chiếc. Thật là con số không ngờ. Tưởng nên nói rằng, phong trào xe đạp thịnh hành thì dân chúng sẽ thoát khỏi nếp sống xô bồ hỗn loạn

hiện giờ. Cuộc đời sẽ trở nên yên tĩnh thanh thản hơn. Và, con người sẽ một ngày thêm mạnh khỏe vì, đi xe đạp cũng là một phương pháp tập thể dục, bạn nhỉ!

chuột và âm nhạc

Theo lời nhạc sĩ vĩ cầm danh tiếng Paganini thì loài chuột rất ưa âm nhạc, nhất là vĩ cầm. Sau đây là chuyện ông kể :

Một hôm Paganini muốn chơi thử một bản nhạc trong bóng tối nên ông tắt đèn hết cả phòng. Trong lúc đang say sưa với cung bậc của mình thì Paganini chợt thấy một con vật gì đang bò trên chân. Ông vội bật đèn lên và ngạc nhiên, cả một gia đình thính giả chuột đang xếp hàng sau lưng ông chăm chú thưởng thức âm nhạc một cách say mê và thích thú.

điện ảnh

Bạn có nhận thấy gì về các điểm đặc biệt ở tất cả các nhân vật trong phim hoạt họa của Walt Disney không ?

Tất cả nhân vật của Walt Disney đều chỉ có 4 ngón chân hoặc 4 ngón tay.

TÔN NỮ THANH THẢO (cóp)

như anh như tôi

Một chàng vừa thi đậu, định giết bò và gà để ăn khao. Con bò bảo con gà điều tra xem chàng đó học như thế nào.

Sau khi điều tra xong, gà nói lại với bò :

— Tôi nghe người ta nói chàng đó cũng học cũng như anh và viết cũng như tôi vậy.

— Thế thì chúng ta chết là đúng. Học vậy mà thi đậu, ăn khao là phải.

TN (Nha Trang)

chữ viết tắt dài nhất

— Chữ viết tắt dài nhất được biết là S.O.H.M.K.H.P.B.K.J.C.S.S. D.P.M.W.D.T.B., đó là những chữ đầu của Sharikat Orang-Orang Melayu Kerajaani Hilir Perak Berkerjasama Serkerjasama Kerama Jimat Chermat Serta Simpanan Dan Pinjam Meninjam Wang Dengan Tanggonan Berhad. Đây là tên Mã Lai của Hợp Tác Xã Hữu Hạn, Tiết Kiệm và Cho Vay của Giới Công Chức nghèo Mã Lai, tại Perak, trong vùng Telok Anson, tiểu bang Preak, Tây Mã Lai Á (ngày xưa gọi là Malaya). Chữ viết tắt cho chữ viết tắt này không được ghi nhận.

câu dài nhất

— Câu dài nhất trong văn chương cổ điển là một câu trong Les Misérables của Victor Marie Hugo (1802-1825) kéo dài đến 853 chữ, chấm câu bằng 93 dấu phẩy, 51 dấu chấm phẩy và 4 vạch ngang. Một câu có 958 chữ xuất hiện trong « Cities of the Plains » của Marcel Proust, trong khi vài tác giả khác chẳng hạn như James Joyce (1882-1941) thì tránh các chấm câu trong đoạn văn.

MÀU XANH TRÙNG DƯƠNG

KIẾN
VÀNG
ƠI

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Dân hủi của nhỏ hơn dân kẹp tóc hai, ba tuổi (cả chiều cao) mờ vẫn gọi dân kẹp tóc là « bé » xưng « anh » ngọt lành. Dân kẹp tóc gọi là dân hủi của ngược lại xưng « chị », không bằng lòng, lại bị ăn kỷ đầu là sao hở ? Và Kiến Vàng có vẻ bẽn lẽn của quá !

YẾN THU

ĐÁP : Đâu dám bẽn lẽn. Có điều là nếu chịu nhận kỷ đầu thì cái cổ phải rút lại. Lý lẽ đương nhiên. Với lại thời nay tuổi tác và kích thước không có nghĩa lý gì cả. Chỉ còn lại vấn đề « đối diện ».

VẤN : Kiến Vàng mến. Rảnh không cho Kiến Chứa hỏi nhỏ chút nhé. Vậy chứ : « Yêu » là quái gì ? Tại sao người ta phải « yêu » ? Kiến Vàng « yêu » chưa ?

KIẾN CHỨA (Nói)

ĐÁP : Yêu là đọc Tuổi Ngọc và dù khổ lớn khổ nhỏ vẫn yêu, vẫn đọc. Người ta phải yêu là vì có tuần báo Tuổi Ngọc. KV đang yêu dữ dội vì TN là người tình ui chao là dễ thương. (Nhắn tin : yêu cầu quản lý Tuổi Ngọc hãy tới thanh toán gấp các khoản quảng cáo với KV).

truyện dài MƯỜNG MÀN

Tri tướng tượng tôi đã là kinh khủng, nhưng không ngờ, Thiên Anh chuôi còn đi xa hơn tôi tưởng :

Một buổi sáng, nắng kim cương, gió ngọc biếc thổi bay biển sương mù xuôi ngược giòng Hương. Sương cũng còn nũng nịu chưa rời lá cỏ. Những công dân Đồng Khánh tới trường sớm nhất, bỗng ngẩn ngơ thấy mọi thân cây duyên dáng, vai sát vai, đầu tựa đầu trong sân « quốc gia » mình dính đầy hàng trăm tờ giấy trắng. Đứng xa trông tựa những cánh bướm trắng ôm thân cây làm ửng. Tỉ như những mảng tuyết vuông vẫn lơ lửng biếng không chịu rơi. Lá xanh, giấy trắng, dần bày một khăn trường ngoạn mục ; lạ mắt.

— Coi tề, giấy chi dán khắp cây trong trường rứa ?

— Bích chương quảng cáo lớp hè.

— Tầm bậy, bích chương dán ngoài cổng, trên vách, chớ có mô đem quảng cáo lạ đời rứa ?

— Chắc là tụi khối báo chí quảng cáo giai phẩm kỷ niệm lễ Hai Bà Trưng đó.

— Còn xa xề mới lễ, quảng cáo chi sớm, chi dị ờm rứa ?

Bảy tám đứa bàn tán, cãi nhau chí chèo. Còn quá sớm, cổng trường chưa mở. Tôi dúm chiếc xe đạp và cặp sách cho Lan Khuê giữ :

— Tụi bây đứng đây, tau vượt tường mạo hiểm vô coi, nghe.

Hai ba đứa lao nhao :

— Cho một tràng vỗ tay, tán thưởng Hạt Tiêu biểu diễn màn vượt tường đi.

— Cho tau leo vô với.

— Cui chừng bị lão cai thộp cổ.

Tôi trừng mắt, xéch ngược lông mày :

— Tụi bây ồn như bồ chao. Để tao vỗ một mình thôi.

Tường rào chỉ cao ngang ngực. Tôi cẩn thận lựa quãng tường đồ, chỗ rậm cây cỏ nhất, lẹ làng như một chú sóc ranh, nhún chân nhảy phóc vào, gọn và đẹp hơn cả mấy tay nữ hiệp nòi giống... Đài Loan, Tàu chính hiệu.

Cổ ban mai liếm sương ướt hai bàn chân. Tôi rón rén bước, lòng choáng ngợp nỗi e dè lớn. Sợ bà hiệu trưởng vừa thức dậy đầu óc trên lầu hồng, đứng trước cửa sổ chải đầu soi gương dòm xuống. Có phép tàng hình cũng không biển kịp. Hoặc, lão cai trường núp sau gốc phượng nào đó, thỉnh linh nhảy ra «hù!» một tiếng, e đứng phất tim. Nắng mới lên, xuyên qua kẽ lá bủa xuống tôi hàng ngàn lưỡi kiếm nhọn, sáng lóa. Chim chóc thức dậy, đánh răng rửa mặt, trang điểm, ồn ào trên ngọn cao. Chim bâu trên ngai lòng tôi thức dậy chưa nhỉ ?

Trái tim khẽ rung chuông nâng từng bước chân nhẹ hẫng. Gốc cây gần nhất bỗng rung động lá cành múa reo hoan hỉ đón tôi. Tôi ngàng đầu nhìn lên : Tờ giấy trắng tinh nhẹ run in một cánh bướm mới ra ràng, còn e sương ngại gió. Cánh bướm ngoằn ngoèo những chữ.

Tôi lùi lại nửa bước. Ngạc nhiên pha lẫn hãi sợ. Trái tim trong lồng ngực rung chuông hồi hã hơn. Tôi muốn quay đầu chạy trốn, nhưng cơ hồ đôi chân đã lún chặt xuống đất bởi sức hút kỳ dị. Trong tầm mắt ngay đại tôi, những giòng mực đỏ bay lượn ảo huyền. Thiên linh chuối đó, không sai một câu, một chữ, một dấu chấm phẩy. Lời đe dọa khá rùng rợn :

«Độc Thiên linh chuối xong, bở ngửa mặt hướng về phía trường Quốc Học, cười lớn 1973 liếng, và khóc lớn 1973 trận. Bằng không, bở sẽ trở nên xấu xí gấp 1973 lần Chung Vô Diệm.»

«Chào tái ngộ. Nhóm TMSNSD Quốc Học».

Tôi cau mày nghĩ ngợi : TMSNSD là gì ? Nhóm TMSNSD Quốc Học cả gan thật, dám mạo hiểm vô đây dính Thiên linh chuối lên khắp mọi gốc cây, những anh chàng này không phải tay vừa.

— O tề! Cồng chưa mở, vô đừng chi đây ?

Tôi giạt mình quay phắt lại. Bối rối đối diện lão cai già. Đôi mắt lão nửa nghiêm khắc nửa tinh quái. Hai tay lão ôm mớ giấy nhàu nát : những Thiên linh chuối trên cây vừa bị lão giận dữ tóm cổ. Tôi tưởng tượng ra một lý do để giải thích sự có mặt «bất hợp pháp» của mình :

— Dạ, thưa ngoại ! Hồi hôm cháu ngủ lại với con Xuân Hương, sáng ni định ra đường mua xôi điểm tâm, thấy mấy cái giấy là lạ nên đứng coi.

Con Xuân Hương có nhà ở ngay trong trường, ai chẳng biết. Lão già gật đầu tin, mỉm cười, phân bua :

— Ba thằng tiểu quỷ Quốc Học hết chỗ chơi hay rằng lại vác mấy tờ giấy ma quỷ ni vô đây không biết ! Sáng ni tui vừa thức dậy, ngó ra thấy vườn cây trắng xóa những giấy thất kinh hồn vía.

Tôi chớp chớp mắt, ngây thơ như bướm mới ra ràng :

— Chắc là hồi đêm tui hấn đột kích vô đây phải không ngoại ?

Lão già đi lại những gốc cây, tiếp tục tóm cổ Thiên linh chuối xuống :

— Chớ chi nữa. Tiếc là con Vẹ của tui châu tở lâu rồi, chứ còn nó, lũ tiểu quỷ bị cắn hết đường chạy. Không cắn, nó cũng sủa rân lên tôi vác hèo ra rượt.

Lão nói chậm rãi. Tiếng nói nhừ nhự như còn văng vất giắc ngủ. Tôi hít đầy ngực làn khí trong ngon buổi sáng.

— Cui tề, đứng đó trưng mắt ốc ra mà ngó, giúp tui một tay gỡ hết đồ quỷ ni cho rồi.

Tôi dạ nhỏ, giúp lão già một tay. Những vuông giấy găm cứng vào thân cây bằng kim gút, gỡ mỗi tờ ít nhất cũng tốn mất nửa phút, trong khi, ở hàng chục cây khác Thiên linh chuối vẫn còn ngự trắng xóa.

— Bà hiệu trưởng biết chưa, ngoại ?

— Biết rồi. Chính bà ra lệnh tui đi gỡ. Bà có thể giận lắm, nhất định đòi đưa nội vụ trình bày cho trường Quốc Học biết, với đầy đủ tang chứng.

Tôi ngấm ngấm kinh hãi :

— Chi mà lớn chuyện rứa, ngoại ?

— Rằng không lớn chuyện được ? Trường của người ta, bộ muốn vác chi vô bôi bẩn cũng được à ? Bữa ni vô găm giấy, bữa mai không chừng tui tiểu quỷ đem phân bỏ phân ngựa vô rải đầy trường thì rằng ?

Tôi bật cười. Lão già cau nhàu thật có lý. Bà hiệu trưởng giận cũng có lý nữa. Nhưng khi nội vụ đưa lên bàn mổ. Quốc Học sẽ tố việc bọn tôi tung du mang Thiên linh chuối sang trường họ. Câu chuyện sẽ rắc rối tới chừng nào ? Tôi sợ đến ngần người, đứng thộn mặt ra.

— Trường con gái có giới hạn nghiêm minh của trường con gái, không phải là nơi bọn học trò con trai muốn vô tung hoành làm cha làm chú chi cũng được, phải không ?

— Dạ !

Tay gỡ lia lia những tờ giấy, trí và lòng tôi chùng nặng nỗi hoang mang.

— Nì, Thiên linh chuối là chi rứa? Tụi tui viết, tui đọc không hiểu ra rằng hết.

— Dạ, cháu đọc và cũng không hiểu chi hết, ngoại. Có lẽ tui hần điên!

— Nhóm TMSNSD Quốc Học là nhóm chi?

Tôi đánh trống lảng:

— Ôi! Hơi mô mà đề ý, ngoại!

Từ cuối sân, hồi kiềng tự trường vang lên rộn rã. Lão già cho tay vào túi tìm xâu chìa khóa.

— Gỡ giúp tui, tui ra mở cổng cho tui nhỏ vô.

Mào áo nâu và chòm râu phơ phất trắng khuất dần sau những gốc cây còn lại mình tôi với nắng mai, lá chim reo múa vẫy quanh.

Xe đạp, áo trắng đồn thành làn sóng mạnh, mở toang cổng mà vào sân trường tràn ngập. Những tia nhìn ngơ ngác tò mò sắc in những gười kiếm xuyên thủng cây lá, dừng lại trên những vương giấy Thiên linh chuối chưa kịp gỡ. Tiếng cười nói hợp thành chợ huyện nào.

— Ê! Hạt Tiêu. Chi rứa, chi rứa?

Lan Khuê hấp tấp đến bên tôi.

— Răng cái mặt nì thộn ra ngó tức cười ghê!

Tôi chỉ vào tay Lan Khuê một mớ Thiên linh chuối nhàu nát.

— Bọn Quốc Học mở mắt trận lớn. Nguy to.

Thoáng chốc, áo trắng tản mạn khắp sân cỏ. Những vương giấy còn ở nán lại trên các gốc cây, nhất loạt bị gỡ xuống bởi hàng chục bàn tay ngà ngọc, nghịch tinh.

Những tóc kẹp, tóc thề, tóc ngắn túm tùm, chụm đầu vào nhau đọc. Chuyển tay nhau đọc. Vừa đi vừa đọc, hoa chân múa tay, trông thật nhiệt náo. Lát sau, mọi vương giấy đều biến mất, chúng chui tọt vào những cái cặp sách. Đến lượt hàng chuối xôn xao, bàn tán được ném ra dưới nắng, từ những đôi môi lẩm duyên, lẩm lời, chanh chua, hài hước.

Bầy nữ binh lớp tôi khích động ồn ào hơn cả, bởi phần đông thuộc loại nói như sanh như sứa, nói không đề miệng kịp kéo da non.

Ngọc Quý làm bộ xấn cao tay áo:

— Bọn Quốc Học in cây, chỉ giới lên vô trường mình ban đêm, ban ngày có ngon thì nhào vô đây coi. Ta quyết xé... é... é... xác.

Hần nghiêng rằng tròng đôi mắt đẹp ngó thật điệu nghệ, làm cả bọn cười đau ruột.

Quỳnh Hương vờ dậm chân, chống nạnh:

— Nữ Chúa cù lần của ta mô rồi? Mau mau tìm kế phục hận gấp.

Tiểu Hạnh đi dõm:

— Có chi mô nờ! Đem nì mình đột kích vô trường Quốc Học, khuôn hết bàn ghế vắt xuống sông, bọn Quốc Học có dịp học đứng, học bò, học cóc có chỗ ngồi, mỗi rục chân.

Hai ba đứa chu miệng «pháo kích» Tiểu Hạnh:

— Trả thù cách nớ là hạ sách, cóc phải thượng sách.

— Một mình Tiểu Hạnh, khiêng mấy chục cái bàn dụt xuống sông cũng nổi.

— Tiểu Hạnh là lực sĩ đô vật đó.

Biết mấy con ranh chế giễu thân hình nặng kị của mình, Tiểu Hạnh ửng đỏ mặt.

Nhuệ Giao liếc xéo tôi:

— Coi tề! Con Hạt Tiêu tương tư ai mà cái mặt buồn tàn xuân rứa?

Tôi quắc mắt gắt:

— Tau đang lo quần ruột, tui bây chỉ lo giỡn.

Những đôi mắt nhấp nhoáng về ngạc nhiên:

— Lo chi?

— Lo răng?

— Minh đã thua bọn Quốc Học mô mà lo?

Những khuôn mặt vụt trở nên ngơ ngác trông thật tức cười. Tôi làm bộ nghiêm trang, được dịp thời phồng, phóng đại tô màu bằng thích:

— Tui bây không biết cóc khô gì hết. Khi hồi tau nghe lão cai nói, bà Hiệu trưởng quyết làm lớn chuyện. Bà sẽ đưa đơn kiện trường Quốc Học lên tới ba tòa quan lớn, và nhất định đòi bồi thường tối thiểu là 2 đồng rưỡi danh dự cho trường Đồng Khánh.

— Răng phải kiện dễ sợ rứa?

— Tui bây đốt luật ghê! Đang đêm, học trò Quốc Học đột nhập vô trường mình găm Thiên linh chuối, tức là bọn hần đã xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Tang chừng là những giấy tờ đó.

— Rứa có chi quan trọng?

Lan Khuê, Cẩm Lai, Hồng Châu lắc đầu không tin. Tôi nhắc lại lời lão cai trường:

— Bữa nì tui nó găm giấy; bữa mai lỡ ngựa quen đường cũ, tui hần vô đây rải phân trâu phân bò thối um lên thì răng?

Cả bọn ò! ề! Cho là rất phải. Chỉ lý.

— Lão cai có kè mi nghe tui hần vô trường mình cách mô không?

(còn tiếp)

NGUYỄN THỂ

kế hoạch colombo

1— Kế hoạch Colombo là gì? Xuất xứ và nội dung các hoạt động của chương trình này.

2— Các Đại Học Tân Tây Lan và Úc Đại Lợi không thu nhận sinh viên ngoại quốc và học ngành Y khoa, có đúng không?

L.H.C (Saigon)

1— Tên đầy đủ của kế hoạch Colombo là «Kế Hoạch Hợp Tác Phát Triển Kinh Tế tại Nam Á và Đông Nam Á» (Colombo Plan for Cooperative Economic Development in South and Southeast Asia).

Đây là một chương trình viện trợ kinh tế được hình thành tại một Hội nghị các Ngoại Trưởng các quốc gia thuộc Liên Hiệp Anh mở tại thủ đô Colombo nước Tích Lan hồi tháng 1-1950. Chương trình được thực sự thi hành kể từ

1-7-1951. Tất cả có 16 nước Á Châu và 5 quốc gia không phải Á Châu (trong đó có Úc và Tân Tây Lan và đặc biệt có Hoa Kỳ là một quốc gia không thuộc Liên Hiệp Anh) cộng tác trong chương trình viện trợ này. Công cuộc trợ giúp nặng về viện trợ kỹ thuật và chú trọng tới các lãnh vực canh nông, giao thông, y tế, và giáo dục.

Các sinh viên thường biết đến kế hoạch Colombo vì kế hoạch này hàng năm cấp khá nhiều học bổng du học tại các quốc gia hội viên, nhất là Úc, Tân Tây Lan và Gia Nã Đại. Có học bổng cấp cho những sinh viên mới vào Đại Học, học bổng cho bậc Cao Học cũng như những học bổng tu nghiệp hoặc du hành quan sát. Việc được cấp học bổng của kế hoạch Colombo tùy thuộc nhiều vào sự chọn lựa ứng viên của chính phủ nước nhận học bổng (như VN chẳng hạn), thường quốc gia cấp học bổng chỉ khảo sát về khả năng sinh ngữ của ứng viên thôi.

2— Tân Tây Lan và Úc Đại Lợi nói chung, không giới hạn việc thu nhận sinh viên ngoại quốc vào học Y khoa. Có điều trong khuôn khổ kế hoạch Colombo, họ phối hợp với các quốc gia nhận học bổng để nghiên cứu và ấn định nhu cầu cho mỗi ngành học. Riêng

VN thì đã có Đại học Y khoa rồi, nên thường chỉ nhận các học bổng hậu Đại học hay tu nghiệp về ngành Y khoa mà thôi, để dành học bổng cho các ngành khác cần thiết hơn mà nước ta chưa có đây.

adieu michelle

1— « Mốc » thời gian của các gia, đoạn lịch sử : thời Thượng Cổ, Trung Cổ, Thời Phục Hưng, Kỷ nguyên Pasteur cho tới ngày nay? Có phải thời gian tính về trước Tây lịch có khuyển hướng tăng?

2— Xin cho biết nguyên chữ những đơn vị tiền tệ của các nước :

— Espagne : Thí dụ 2F
— Belgique : — 26FB
— Suisse : — 2FS
— Canada : — 60CTS
— Allemagne : — 2DM

3— Hãy định nghĩa được tên tôi : « Adieu Michelle ».

ADIEU MICHELLE (Saigon)

1— Lịch sử Tây Phương được chia ra những giai đoạn sau đây :

— Thời Thượng Cổ từ khai nguyên tới năm 395 sau Thiên Chúa là năm Hoàng đế La Mã Theodose qua đời, đánh dấu sự chia cắt thường trực của Đế Quốc La Mã.

— Thời Trung Cổ từ năm 395 đến năm 1453 là năm quân Thổ Nhĩ Kỳ chiếm thành Constantinople đánh dấu sự chấm dứt của Đế Quốc Byzance đã kéo dài 1000 năm.

— Thời Cận Đại từ năm 1453 đến năm 1789 là năm có cuộc cách mạng Pháp.

— Thời Hiện Đại từ năm 1789 cho tới nay.

Còn thời Phục Hưng (Renaissance) chỉ là thời kỳ của một phong trào văn chương, nghệ thuật tại Âu Châu mà đặc điểm là bắt chước, làm sống lại (phục hưng) nghệ thuật và văn chương của thời Thượng Cổ. Thời Phục Hưng kéo dài 2 thế kỷ (thế kỷ XV và XVI).

Người ta hay nói tới kỷ nguyên này nọ thường là để đề cao sự quan trọng của một sự việc nào đó, trong lãnh vực nào đó, ít có tính cách hoàn toàn lịch sử. Thí dụ kỷ nguyên Pasteur đề cao những khám phá của nhà bác học Pasteur đã có giá trị lâu dài và soi sáng cho các nhà tìm kiếm trong lãnh vực y khoa từ đó tới nay. Người ta cũng nói tới kỷ nguyên Nguyên Tử, kỷ nguyên Hòa Bình (mà T.T. Nixon tuyên bố đang cố gắng tạo cho thế giới).

2) Thời gian đi chỉ có một chiều, đã qua rồi thì không có trở lại. Ngày nay thế giới đều theo Tây Lịch, lấy năm sanh của Chúa làm gốc, trước đó đã có lịch sử và sau đó cho tới nay con người vẫn còn.

Vì vậy trong khoảng thời gian trước Thiên Chúa, nếu lấy năm làm đơn vị thì (thí dụ) năm 285 trước năm 284 rồi sau tới năm 283

(xem tiếp trang 63)

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

— Làm sao biết được.

— Chắc là chúng nhớ mình lắm đấy. Hương còn nhớ một con chim bị thương ở bên cánh mình xúc thuốc đỏ và thả nó bay đi không. Hôm nay thì nó đã lành, đã bay tuyệt mù rồi.

Trầm Hương gật đầu. Hai chị em ngồi nói chuyện trong bóng tối. Bên cạnh những thứ hương hoa đồ dờn về. Bỗng Trầm Hương kêu lên đầy ngạc nhiên :

— Kia, ông ta đi đâu về.

Nhuệ Giang hốt hoảng :

— Ông ta là ai ?

— Là cái ông cho chị mượn bàn ủi ấy chứ còn ai nữa.

— Ông ta à. Đi đâu mà về trễ thế.

Trầm Hương nheo mắt :

— À trách. Làm như thân thuộc nhau lắm rồi không bằng. Người ta đi đâu thì mặc người ta chứ.

Nhuệ Giang ngượng, giấu mặt trong mái tóc không dám nhìn em. Trầm Hương đứng dậy lóng ngóng về phía con đường, báo cáo :

— Ông ta đang cho xe vào sân. Hương thấy bà giúp việc đang mở cổng, đứng nép qua một bên.

— Nếu ông ta hết đồ mặc, bắt bà giúp việc phải ủi đồ thì sao nhỉ ?

— Bà ta sẽ qua bên nhà mình đòi lại. Lo gì ?

— Ai làm thế. Ai mượn rồi để người ta phải đi đòi. Kỳ vậy ?

— Đôi khi, phải trở ngại kỹ thuật chứ.

Nhuệ Giang không nhìn cười được. Trầm Hương vẫn có lối giải quyết chuyện một cách ngang tàng bướng bỉnh, đôi khi cứ ỉ ra. Nhuệ

không như thế được. Nàng vẫn cứ phải lo lắng những việc không đâu. Ba vẫn thường đùa bảo tại lúc mới sinh Nhuệ Giang hay nhìn chung quanh. Hai con mắt lão liên thay vì phải ngủ khoèo như mọi trẻ con khác là báo hiệu cho sự lo nghĩ về sau. Còn chú Nghiệm thì bảo Nhuệ Giang lớn lên sẽ có khiếu để học Thần học. Trời ơi chú Nghiệm sai đúng. Má bảo con bé này ngày sau sẽ khỏi cái lo lắng không đâu. Nhuệ Giang đâu có muốn thế. Nàng vẫn mong muốn được bình thân, vui đùa với ngày tháng hơn là phải có những giây phút lo sợ thót tim. Tội bạn Nhuệ Giang đi xem bói, tội nó có vẻ ảnh hưởng nghề nghiệp của ông thầy bói nên vẫn thường bảo mỗi người sinh ra đã có một số mệnh. Số mệnh đó biểu hiệu qua những đường chỉ trên bàn tay, chỉ tay người nào rồi rắm sẽ sinh ra nhiều lo nghĩ. Chỉ tay của Nhuệ Giang quả thật như màn lưới nhện. Trầm Hương bảo « lưới nhện sát nhân », con nhỏ thường có những danh từ đao to búa lớn mà nói như một nhà văn nữ thì là « mồm miệng ma ». Con nhỏ Trầm Hương này mồm miệng ma không ai bằng.

— Ông ta đã vào nhà. Chờ đợi...

Nhuệ Giang giạt mình hỏi :

— Chờ đợi gì ?

— Chờ đợi ngọn đèn ở cái phòng trên lầu bật sáng.

— Vô duyên. Chờ đợi làm gì ?

Trầm Hương nheo mắt, cười dòn :

— Bởi vì, hình như sau đó thì người ta đi ngủ mới yên.

— Hương mồm miệng ma quá.

— Chứ không phải sao ?

— Chị không bao giờ như thế. Mặc kệ ông ta. Chỉ lo làm sao mang trả người ta cái bàn ủi thôi.

— Hương đã lãnh phần rồi mà.

Trầm Hương bỗng cười hỏi :

— Bây giờ đồ chị ông ta đang làm gì ?

— Không biết.

— Biết mà không nói thôi.

— Không đoán nổi.

— Hương đoán ông ta đang đói bụng. Bà giúp việc đang quỳnh lên lo dọn cơm.

— Chị đoán ông ta đang buồn bã đi quanh trong phòng.

— Sao lại đoán như thế ?

— Vì ông ta có một mình. Ở một mình trong ngôi nhà rộng như thế buồn lắm.

- Ông ta đâu có ở một mình. Bà giúp việc chị bỏ mèo tha à?
- Hương không hiểu gì hết.
- À, một mình là một mình ấy hả?
- Hương sẽ không hiểu hai tiếng đó. Không bao giờ.

Hương nheo mắt :

- Chị hiểu ?

Nhuệ Giang làm thính. Nàng mơ hồ hiểu rằng người đàn ông trong ngôi nhà đó đang sống một mình. Dù ông ta có sống giữa một đám đông cũng có vẻ một mình. Cái không khí lảng đãng bao quanh đời sống người đàn ông đó có một cái gì quyến rũ tính tò mò của Nhuệ Giang. Nàng thấy ông ta vừa xa xôi lảng đãng vừa gần gũi tội nghiệp

- Chị hiểu không?

Nhuệ Giang nghe Trần Hương hỏi. Ngờ ngàng cắt đứt những ý nghĩ của mình về người đàn ông ở ngôi nhà bên kia đường. Nàng lắc đầu cười. Giả vờ :

- Không, chị cũng không hiểu.

Trần Hương ngồi vòng tay lên hai đầu gối, mặt cúi xuống. Nhuệ Giang nhìn dáng ngồi của Trần Hương, dáng ngồi buồn bã quá. Sao lại có một dáng ngồi buồn đến như thế.

Trần Hương ngược mặt lên, hất mái tóc. Gương mặt lem ủa bóng tối, đôi mắt long lanh rực sáng. Một vẻ mặt bất ngờ làm Nhuệ Giang bàng hoàng. Giọng nói của Trần Hương cũng sưng mềm :

- Thôi Hương vào học bài đây.

Trần Hương đứng lên đi thật nhanh vào nhà. Nhuệ Giang nhìn theo bóng Trần Hương, loáng thoáng qua ánh đèn rồi mất hút. Ngồi một mình Nhuệ Giang có thể nghe rõ hơn hương thơm của hoa trong sân, tiếng côn trùng rúc trong bãi cỏ buồn thiu. Nhuệ Giang ngó sang ngôi nhà bên kia đường. Cánh cửa sổ đó, trở thành quen thuộc khi ánh đèn trong căn phòng được bật sáng lên. Một vài khi thức khuya học bài, Nhuệ Giang vẫn nhìn về phía đó, qua những khoảng cây, nàng thấy người đàn ông đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường, gương mặt khuất lấp, cái bóng hắt ra trên những chấn song sắt và đám lá cây xanh đen. Cái bóng ngã dài chơi vơi trên lòng đường. Người đàn ông hút thuốc, khói thuốc vờn trước mặt, ánh đèn hắt ra làm người đàn ông như một người đứng trong khung cửa buổi sáng sớm mặt trời vừa lên, soi vào sương mù. Hình ảnh đẹp và mơ hồ quá. Người đàn ông chắc không biết dưới khung cửa sổ ngôi nhà đối diện có một cặp mắt đang theo dõi mình. Từ một bờ đường này sang một bờ đường kia, khoảng cách đó, tự nhiên mà như phẳng phất hương.

Nhuệ Giang cảm thấy mái tóc và vai áo của mình bị ướt. Hình như sương đã xuống đầy mặt cỏ. Nhuệ Giang quên mất đã nằm trên bãi cỏ một lúc lâu, tưởng như nàng đang thiếp vào một cơn mê. Cái lạnh làm cho nàng sức tỉnh.

Trần Hương đã ngồi bên cạnh tự bao giờ. Nàng thấy con nhỏ đang mỉm cười. Vẫn dáng ngồi quen thuộc cổ hủ. Trần Hương giống như một con mèo đang vòng hai chân trước xuống.

- Chị ngủ mê hả?

Nhuệ Giang nhẹ lắc đầu :

- Không biết nữa.

- Hương ra ngoài này thấy chị đang nằm trên cỏ ngủ tỉnh.

- Thật à?

— Nếu ngủ cũng đồng nghĩa với sự nhắm mắt. Bởi vì chị nhắm mắt và không hay biết có người ngồi bên cạnh. Nếu người ngồi bên cạnh không phải là Hương thì sao ?

Nhuệ Giang biết con nhỏ sắp sửa nói những nói cuối tới nơi rồi. Vội ngăn lại bằng một cái lườm thật dài và bén. Nhuệ Giang ngồi dậy gỡ những cọng xương lá dính trên tóc.

- Hình như chị đang mơ.

- Một giấc mơ vàng.

Nhuệ Giang cười :

- Không biết vàng, xanh, hay đỏ mà trí óc tàng tàng chả hiểu gì hết.

- Hương biết, đó là giấc mơ gì rồi.

- Cấm nói ầu.

Trần Hương tỉnh bơ :

- Giấc mơ mùa hạ. Một giấc mơ đỏ, Hạ đỏ có chàng tới hỏi như thơ của Huyền Kiều đó.

— Biết ngay là Hương sẽ nói ầu. Chàng nào tới hỏi? Chàng nào tới hỏi em bảo rằng chị đi hái tình sầu trong núi, chết luôn và không về nữa.

Trần Hương dài lưỡi nhại giọng Huế của nhỏ Hương Na :

- Răng mà thê thâm rứa.

- Ủi đó. Ai kêu Hương cứ nói ầu.

Cả hai cùng giật mình thót bụng khi cánh cửa chọt mở, hắt một đường ánh sáng lớn tới chỗ hai người ngồi.

Trần Hương nhanh mắt nhất :

- Suyt. Ba. Ông đang đứng ngoài thềm.

- Chi vậy?

- Chắc tìm tụi mình bắt vào phòng học bài.

— Học bài hoài. Mùa hè nghỉ cũng bắt học. Mai mốt hai đứa vào nhà thương điên mất.

— Kia, Ba trở vô rồi.

Cánh cửa đóng lại. Ánh sáng cũng biến mất. Nhuệ Giang nói:

— Chắc Ba đi lấy cây roi.

Trầm Hương lè lưỡi:

— Chị tưởng tượng toàn chuyện rừng rợn không. Ba đi ngủ ấy chứ.

— Mấy giờ?

— Không biết. Nhưng hình như hơi khuya. Kịch trong ti vi hết rồi.

— Có lẽ khuya thật. Sương xuống ướt trên bãi cỏ.

— Thôi vào nhà, chị.

— Chị muốn ngồi ngoài này một lát nữa.

— Đèn ở cái phòng trên lầu vẫn còn sáng. Người ta chưa đi ngủ nên chị chưa ngủ được, phải không?

Lần này Nhuệ Giang không lờm Trầm Hương nữa. Đó chỉ là một lời nói đùa. Nhưng vì Trầm Hương cứ nói đùa mãi nên gieo vào đầu Nhuệ Giang sự chú ý. Nhuệ Giang cảm thấy có một cái gì xao xạc trong tâm hồn nàng. Nó như một cơn gió thoảng qua, lay nhẹ. Nhuệ Giang cúi đầu, bối rối ngất mảy cọng cỏ.

Sự thật. Đêm nay có một cái gì bàng hoàng khó hiểu nổi. Chỉ thấy thời gian nhẹ như những bước chân đi vụt qua lúc nào không hay. Đêm như thế mà đã khuya. Đám sao trên trời sáng lấp lánh, giăng đầy thành những dải sông sao. Nhuệ Giang khẽ liếc mắt sang ngôi nhà bên kia đường. Căn phòng trên đó đèn còn sáng hắt ra ngoài vuông cửa sổ. Ánh sáng vẫn đậu trên đỉnh cây xanh trầm lặng như bao nhiêu đêm. Nhưng đêm nay có cái vẻ gì đó không giống như bao đêm trước. Người đàn ông đi và về vào những giờ giấc bất định, âm thầm, cô độc. Nhuệ Giang đã đề rớt óc mình về đời sống vừa xa lạ vừa quyến rũ của người đàn ông. Tại sao? Nàng cũng không giải thích nổi và cũng lười biếng giải thích. Tại sao? cũng có thể là không tại sao hết vì ông ta là người hàng xóm đầu tiên quen biết của nàng. Ở đây, mọi nhà, mọi người đều còn xa lạ. Chỉ có ngôi nhà đó, nó ở trước mắt.

— Sáng mai Hương sẽ trả cái bàn ủi.

Trầm Hương thốt nhiên nói như thế, rồi đứng lên. Nhuệ Giang hoảng hốt thành ra giọng nói lưỡng cống:

— Chờ chị với.

— Chị muốn ngồi đây mà.

— Khuya rồi. Ngồi hoài sao được. Ba trông thấy thì bị bố chết.

(còn tiếp)

anh chỉ yêu đầu

truyện dài BÌNH TIẾN LUYỆN

Đề khởi đầu bằng một chấm đen lan rộng là đầy đủ hình ảnh Chỉ hiện ra choán hết trong đầu tôi.

Một ngày thứ sáu qua đi. Tôi muốn điên lên trong nỗi bồn chồn khó tả. Bắt đầu của một ngày đợi khác, tôi lại ngồi dí mũi vào mặt kính cửa sổ nhìn xuống con dốc buổi sáng. Đến chiều thứ bảy tôi nghĩ mình không còn đi lại bình thường ở trong phòng mãi được nữa. Phải thoát khỏi căn phòng và nỗi bồn chồn này. Tôi tìm đến nhà Trường, nói chuyện sách báo, văn nghệ và những hiện tượng với chị em Chúc và Liên đến tối mịt mù mới trở về.

Trở về với ảo giác đầu mình còn là một đám khói mỏng. Đám khói tan đi dễ bỗng cảm thấy mình trống không. Đà Lạt là một cơn mưa cuồng điên như muốn rửa sạch một mùa. Tôi nằm nghe cơn mưa bỗng không trong đêm hơi lạnh ngập phòng mà thèm hơi thuốc. Không còn một liều thuốc nào xót lại trong hộp tủ thường có ở đầu giường. Tôi thất vọng. Ngay lúc này tôi có ý định tung cửa bước ra ngoài, đợi mưa dội đêm của Đà Lạt lạnh mà đi. Kỳ lạ thế kia. Đi đâu đó hay đi tới tìm Chỉ ở sân nội trú. Đi đâu đó hay để quên căn nhà là hồn mình bỏ trống không đã bắt đầu dột nát, hoang lạnh. Huy ơi. Tôi gọi mình trong giấc ngủ chập chờn, gầy ròi từng đoạn mà tôi không hề mơ được thấy Chỉ.

Tôi biết có một chủ nhật rồi sẽ không giống như bất cứ một chủ nhật nào khác. Là những tiếng chuông vang lên, trong buổi sáng hôm nay làm như không có tiếng ngân nga, nặng nề như một giọng nói đục của người bệnh. Thời khắc có thắm một đến mấy rồi cũng phải chỗi

đây, theo đúng hạn định của nó. Ngày thứ bảy mùng ngày chủ nhật đến. Chủ nhật là những tiếng chuông. Tôi thức dậy và nghe chủ nhật đồ rời rã từng tiếng buồn sâu lạ lắm. Những âm vang nào đó thoát đi, theo gió theo thời gian rồi loãng mất, chết trong hư không. Lòng ta sẽ không bao giờ còn rung lại tiếng chuông của một ngày vàng trong quá khứ. Lòng ta rồi một ngày nào khô lại như khối đồng nặng nề, muôn năm rêu ẩm, muôn năm sống trong một màu xanh lạnh ngắt của khí trời thờ, bao phủ. Tôi nhìn thấy đôi mắt Chi sưng ướt trên đỉnh mùng. Em là một tàu lá xanh đang sống trong mùa bệnh, run rẩy trong cơn mưa lũ. Em nhìn tôi, trời ơi, con mắt in những hàng cây khô gầy guộc trong đó, và bầu trời, mặt nước hồ và đám sương mù trắng như sữa. Em nhìn tôi, rồi những hạt nước mắt rớt xuống làm nhoè nhoẹt tất cả những hình ảnh, vỡ ra thành những miếng thủy tinh cạnh sắt nhọn hoắt, như một bức tường chắn ngang tầm nhìn của tôi.

— Huy à, cháu dậy rồi chứ ?

Tôi trở mình, tiếng dép lệt xệt của cô Ngàn kéo tới bên giường.

— Đêm cháu nghe thấy gì không ?

— Một tiếng động lớn ở phía sau nhà. Chi vậy cô ?

— Cành cây ở sau bếp gãy xuống, vừa ra xem, mái hiên nhà bếp bị sập một góc.

Tôi bò dậy nhưng vẫn chưa chịu rút chân ra khỏi chăn, nhìn ra phía cửa sổ :

— Đêm qua đâu có mưa lớn phải không cô. Mà gió cũng chẳng có nhiều nữa. Thế sao . . .

— Chắc tại nó mục lâu ngày rồi. Làm cô sợ hết hồn. Từ lúc bấy giờ cho tới sáng, cô đâu có ngủ được.

Giúp tôi công việc xếp mùng xếp chăn, cô Ngàn ngồi xuống mép giường, hai tay ôm lấy vai trong dáng co ro rét mướt. Chiếc áo len đen mà tôi thấy hình như không lúc nào thôi bám trên người cô, vài chỗ đã rách, xỏ tung. Ở một thế ngồi mà người già thường để lộ nhất cái vẻ tội nghiệp, chịu đựng của mình, đó là cái lưng hơi còng xuống. Rồi là mắt nhìn không thấy rõ được những gì ở ngoài dầm bước, đang mất đi dần những màu xanh còn sót lại mong manh của một đời người thường hay cúi xuống tối tăm. Cô nói sao mấy hôm nay cô mất ngủ liên liền. Toàn mơ những giấc mơ hãi hùng không thôi.

Tôi nói :

— Cháu thấy cô dạo này hình như không được khỏe. Không khỏe mà lại mất ngủ, thường kéo theo suy nhược tâm thần. Cô đừng nghĩ ngợi gì nhiều nữa. Chả sao đâu cô, lo lắng nhiều cực nhiều ích gì.

Tôi không nghĩ là mình có được những lời như vừa nói với cô Ngàn. Ý nghĩ làm tôi cảm thấy tỉnh người hẳn và bước ra khỏi giường với những tiếng động nhỏ lẩn trong đầu.

Chi ơi, có bao giờ em biết.

Cô Ngàn ho lộ khụ đứng dậy đi lại chậm chạp, vẫn nguyên cái dáng co ro rét mướt cũ.

— Nhưng đã lâu lắm rồi, cô không nhận được tin tức gì về thằng Hiền cả. Lo quá.

Tôi vẫn mình khi đứng ở bậc cửa nói rằng cô lo quá đáng, lo mất phần của ông trời ông ta sẽ phiền cô đấy. Ông trời sinh ra con người nên có toàn quyền về hẳn mà cô. Để mặc ông ấy lo cho cả chính mình, là chi nhiều mệt sức.

— Bây giờ cháu sửa soạn đi đón em Chi về ăn bữa tiệc đãi của cô đây.

— Ăn sáng đã chứ.

— Có gì hở cô ?

— Thùng mì của cháu chờ về hôm nào hãy còn cả chục gói mà.

— Thôi, cháu dành bụng để lát nữa ăn sáng với em Chi. Hôm nay

cháu sẽ đưa em ấy lên phố ăn phở.

— Vui nhỉ.

— Người ta bảo kẻ mới ốm dậy ăn trả bữa dễ lắm phải không cô ?

—Ừ, ăn để bù những bữa không được ăn. Hay ăn chóng lớn mà.

Tôi cười trong ngụm nước súc miệng :

— Sao mãi cháu chả thấy em ấy chịu lớn thêm một chút nào.

— Coi chừng trở thành giống chim chích.

— Nói vậy chứ, con gái lớn mau như gió, lớn không kịp nhận ra.

Cháu sợ em ấy lớn cô ạ.

— Sao vậy ?

— Bởi vì lớn lên em ấy sẽ là một người khác.

— Một đôi khi thôi mà, anh Huy.

Tôi làm tất cả những công việc của buổi sáng mau lẹ hơn thường rồi lên nhà thay quần áo.

— Hôm nay anh Huy diện nhỉ.

— Mới may cả đó cô.

— Hôm nào chọn len về cô đan cho một chiếc áo dày hơn mà thay đổi. Những hôm lạnh hơn mặc thế sao chịu nổi.

Tôi nói là nếu ra ngoài đã có chiếc áo măng-tô dày rồi. Và tôi đem khoe cô chiếc áo mà tôi đã chọn được ở chợ, trên lầu bán quần áo cũ.

Chiếc áo dạ còn mới nguyên, tôi rất ưng ý về cái màu xanh ngả khói nhưng tiếc rằng hơi rộng đối với tôi.

Mặc chiếc áo vào, tôi xoay nửa vòng trước mặt cô Ngân :

— Hơi rộng phải không cô ?

—Ừ, hơi rộng. Chiếc áo mặc chung thì vừa ấm.

Tôi thọc tay vào túi chiếc áo :

— Cháu sẽ bỏ em Chi vào trong này.

Tôi cười khi trở vào bỏ lại chiếc áo trong phòng. Họa chăng khi người ta có thể trở thành một viên kẹo. Họa chăng khi người ta có thể trở thành một loài chim. Họa chăng khi người ta có thể trở thành một tờ giấy trắng xếp vuông vắn lại.

Đứng ở những bậc cửa đã bước thấp xuống, tôi ló đầu vào hỏi cô Ngân :

— Có cần cháu mua gì ở trên phố không ?

— Khỏi, cô cũng sắp lên chợ bây giờ mà.

— Có nhất định đãi tiệc lớn à ?

— Nhất định chứ.

— Vậy cháu sẽ vác về một chai rượu.

Xuống con dốc tôi bỗng muốn chạy. Chủ nhật ời. Chủ nhật ời. Em Chi đang đợi tôi. Mặt trời đang điểm tâm một cách ngon lành, mau lẹ những giọt sương bên bờ cỏ. Mặt nước hồ đã có màu xanh và dãy núi ở xa kia đang vuốt mặt cho đám sương mù tan dần. Hứa hẹn một ngày nắng ấm. Thay vì thường leo bộ lên hết con dốc con đường trước cửa nhà thờ tôi mới đứng lại đón xe hoặc đi bộ tiếp theo thì sáng nay khi vừa đi hết khúc đường bờ hồ, đến ngã rẽ qua cầu lên phố tôi đứng lại chờ một chiếc taxi. Chờ lâu quá tôi lại đi bộ thêm một đoạn đường nữa. Lúc ấy có tiếng còi xe nhận inh ỏi ở phía sau, tôi quay lại thì cũng vừa đúng giáp mặt với Chúc. Chiếc xe của Trường đậu sát chân tôi.

Trường nghiêng người ra :

— Bọn này đi tìm cậu.

— Vừa ghé nhà hồ ?

— Gặp bà cô, nói cậu mời ra khỏi. Leo lên đây đi chơi với bọn này luôn thể.

— Xứ nào ?

— Có công chuyện phải xuống Đồn Dương ghé nhà ông bác. Nhân dịp đi chơi luôn.

Chúc nói :

— Có thể đi sân nữa anh Huy. Nhà ông bác Chúc có súng săn.

Tôi cười cười để thay một câu từ chối. Chúc thò cả hai tay ra vẽ một vòng trước mặt tôi :

— Anh Huy đi rừng bao giờ chưa. Đẹp tuyệt vời luôn.

— Thôi để khi khác. Bữa nay tôi mắc bận.

Liên reo lên :

— Hôm nay chủ nhật mà Chúc.

—Ừa há, mình quên mất.

Có xứ nào đẹp bằng xứ người yêu mình sống. Có chốn nào dễ thương bằng chốn người yêu mình ở. Có con đường nào quen thuộc bằng con đường dẫn tới nhà người mình yêu. Tôi nghe tiếng Chúc và Liên cười khi xe của họ lao vụt qua mặt.

— Chúc hai người một chủ nhật yên ương.

Câu nói đùa của Chúc khi đã xa rồi còn ngoái lại lại làm tôi nóng bừng cả mặt. Chủ nhật yên ương. Chủ nhật của hai người. Chủ nhật của những kẻ yêu nhau. Tôi vẫy một chiếc tắc-xi leo lên và hỏi người lái xế chạy vội. Đến Domaine de Marie vừa lúc giờ lễ cuối cùng ở đây tan. Những người nữ tu khép nép trên lối về tu viện. Đám trẻ tung ra khỏi sân nhà nguyện như vừa thoát khỏi lớp, cười nói đùa đồn đuổi bắt nhau.

Sân nội trú vắng tanh qua khuôn cửa vòng cung tôi nhìn thấy. Những đứa trẻ mồ côi (được nuôi học ở đây lẫn với những học sinh nội trú được gửi từ xa đến) ngồi xô lại với nhau ở một góc sân. Khi tôi bước vào cửa phòng khách, những hờn hờ, xôn xao của một buổi sáng chủ nhật như đã rớt đầu mất. Không khí phòng khách có một vẻ gì âm thấp nặng nề ngay khi tôi đặt chân vào. Những người nữ tu phụ trách tiếp đón thân nhân đứng và ngồi sau chiếc bàn dài, đều hướng mắt về tôi một lượt. Sơ Giám thị ngưng giòng chữ trên cuốn sổ bìa đen một cách đột ngột, ngó sững tôi một lúc. Sắp có chuyện gì quan trọng xảy ra, tôi linh cảm thấy thế. Nhưng bình tĩnh một cách lạ thường, tôi bước những bước chững chạc tới trước mặt người nữ tu mang kính trắng đang ngó tôi chờ đợi.

— Thưa Sơ, tôi tới đón em Chi.

Thay vì đưa cho tôi tấm phiếu tiếp thân nhân như mọi khi thì Sơ Giám thị chậm rãi gỡ mắt kính trắng ra lau, một cử chỉ hờ hững làm tôi khó chịu hết sức.

— Ông là Ngô Thanh Huy ?

Câu hỏi làm tôi chao người đi một giây. Trước mặt tôi bây giờ là hình ảnh của một cô giáo thuở tiểu học và tôi là học trò, khi vừa bị kêu tới tên đưa vở lên trả bài. Tôi gật đầu nhẹ :

— Vâng.

Xếp cuốn sổ bla đen lại, Sơ Giám thị đứng lên :

— Chúng tôi có câu chuyện hơi dài muốn nói với ông trên văn phòng Sơ Giám đốc.

Những ngón tay tôi bấu chặt lấy mép bàn :

— Thưa Sơ, có chuyện gì quan trọng lắm không ?

— Kể ra là quan trọng. Giọng người nữ tu có chút gì mỉa mai lẫn trong đó. Tôi tỉnh lắm khẽ nhìn là biết mà.

Nỗi lo sợ từ bao giờ đã đến như lời đã hẹn. Mọi vật trong phòng tưởng như chao nghiêng một vòng trước mặt tôi và chực đổ xuống. Tôi biết những gì sắp xảy tới. Tôi biết bây giờ tôi là tôi, là Ngô Thanh Huyền phải nhìn thẳng vào một chuyện thực tìm đến ngay trước mắt mình. Sự thực khi đã phải dài đường nhận ra, nó sẽ làm hoa mắt mình, bầm mình chóng mặt. Sự thực sẽ kéo rữ những đối trá bất ổn của tôi từ những ngày đặt chân tới sân nội trú này thành nỗi ê chề. Bây giờ, tôi không còn nghĩ được là mình sẽ phải đối phó với sự việc xảy đến ra sao. Thế nào khác hơn là một sự cúi đầu (cúi đầu sâu xuống của một kẻ tội ăn năn). Bất ngờ trong đầu tôi như có tiếng vỡ của một tảng đá khô cứng nặng nề nào vỡ ra vang động. Những tiếng động rền chập chờn nhau, va đập vào nhau tưởng như không bao giờ dứt. Tôi đứng chôn chân nơi phòng khách lặng người đi một lát. Cơn đau đầu đã ba bốn năm nay rồi hình như bắt đầu tái phát. Tôi ho rữ trong hai bàn tay mình úp lấy miệng và cảm thấy muốn nôn quá sức. Tôi nhìn người nữ tu, hai hàng nước mắt trào ra sau cơn ho như một sự cầu khẩn nào đó cần thiết. Nhưng tôi không nhìn ra bà mà tôi nhìn thấy Chi đang đứng trước mặt. Hai mắt mở rộng nhưng miệng thì không hề nói hay cười, em đứng nghiêm trang xuôi hai tay theo người. Tôi chớp mắt, những hạt lệ lăn đi. Hình ảnh người nữ tu hiện ra với nụ cười thương hại và giọng nói mỉa mai cũ :

— Ông có vẻ bệnh hoạn.

Ngay lúc này tôi có thể tự ý quay gót sau khi ném lại một nụ cười khinh bạc nhất của đời mình trong dáng điệu bất cần, bỏ phòng khách nội trú này với những cặp mắt soi mói, rình rập và khát khe đang dồn hết cả về tôi. Có thể bỗng dưng cười lên khanh khách như một tay kịch đóng vai kẻ say kẻ dại. Hoặc là ghé góm hơn nữa tôi có thể chỏ tay vào mặt từng người chung quanh mà cất lời mắng nhiếc họ như một kẻ điên khùng. Tảng đá trong đầu tôi đã vỡ vụn thành một đồng sỏi, đang bị hàng trăm những bước chân dẫm lên kêu lạo lạo.

— Mời ông theo tôi.

Tôi không còn kiểm soát nổi tôi đã có những cử chỉ bất thường nào lúc này. Hành lang nội trú dài như vô tận. Tôi theo Sơ Giám Thị đi lên văn phòng của Sơ Giám Đốc. Cũng cái phòng này tuần trước tôi đã đến. Cũng cái phòng này đầy ắp những nỗi hồi hộp khi tôi đợi được chấp thuận vào thăm Anh Chi trong bệnh xá hay không. Sơ Giám Đốc không có mặt trong phòng. Tôi ngồi đợi với Sơ Giám Thị nơi bộ salon phía ngoài. Hai tay tôi bây giờ nắm chặt lấy nhau.

Câu chuyện tiếp nối hay bắt đầu. Câu chuyện cởi mở xã giao hay là những lời điều tra, gạn hỏi. Tôi bắt đầu thấy sợ lối nói chuyện này :

— Gia đình ông ở đây ?

— Không, gia đình tôi ở Saigon.

— Ông lên đây học ?

— Vâng.

— Chắc ông học sư phạm ?

— Có một vài người thân cũng khuyên tôi thế.

Người nữ tu dấu một nụ cười nhỏ trên gương mặt cúi xuống, bà gọi cho tôi hình ảnh cô Ngân, nhưng thiếu vắng nét chịu đựng. Những tư tưởng khời đen về bà đang loăng đảnh. Tôi nghĩ thế, cũng có lúc một người mà ta thường yên chí những điều không hài lòng về họ, sẽ cho ta cảm thấy một chút gì thoải mái và yên lòng.

— Ông có vẽ con nhà mô phạm đấy.

— Cám ơn bà, tôi nói, miệng cay cay chát chát khô sở, tôi lại không ưa cái nghề khả kính ấy chút nào.

— Ông lên Đà Lạt lâu chưa ?

— Vừa vặn một niên học, thưa Sơ.

— Ở xứ lạnh này chắc ông hợp lắm ?

Tôi thấy trong giọng nói ngọt ngào của Sơ Giám Thị đang đối diện với tôi rõ ràng không bình thường. Người ta có thể đặt chiếc khăn trên miệng khi nói chuyện điện thoại để làm lạ giọng nói. Người ta có thể uốn nắn lưỡi mình để phát ra những âm ngọt ngào và người ta có thể xếp đặt câu nói để đưa câu chuyện tới ý người ta muốn. Có thể tôi sẽ bực mình vì lối nói chuyện quanh co này. Thà bà hẳn học chỏ tay vào mặt tôi mắng nhiếc hay đe dọa lời này lời nọ về sự đối trá của tôi đối với bà từ bao tháng nay. Thà như thế.

Tôi bậm môi. Mình có nên sửa soạn mình để trở thành một con người khác. Một con người kịch ?

— Thưa Sơ, tôi tới đây là tôi chọn. Sự gì chọn lựa tôi cũng hài lòng.

— Ông chắc thế không ?

— Nếu Sơ cũng có một đời sống bình thường của một người bình thường.

— Ông nghĩ tôi khác biệt lắm ?
 — Tôi muốn nói tới đời sống tu trì.
 — Đó là một đời sống riêng. Tôi lại có ý nghĩ ngược lại, chính ông mới có những gì đặc biệt, như là sự bất thường.
 — Có lẽ.
 — Ông có hay đau ốm không ?
 — Thường vậy. Cơ thể là thời tiết, thời tiết là cơ thể.
 — Ông có vẻ là một con người bệnh hoạn.
 — Có lẽ.
 — Ông đã bao giờ phải chịu những sự phiền phức về luật lệ, về những người xung quanh chưa ?

— Như thế nghĩa là sao ạ ?
 — Tôi muốn nói tới những rắc rối như về cảnh sát, về tòa án chẳng hạn.

Dựa hẳn lưng vào ghế, tôi nhìn người đối diện tôi với tia mắt bất thường và giọng nói cũng chột bất thường của tôi, trong nụ cười khó hiểu :

— Tôi sắp giết người, Sơ ạ.
 Sơ Giám Thị hất ngón tay sửa lại gọng kính :
 — Ông viết truyện trinh thám nữa à ?
 — Tôi là nhân vật trinh thám mới đúng.
 Câu chuyện của chúng tôi bị cắt ngang một vài phút khi có người nữ tu bước vào hỏi Sơ Giám [Đốc, sau đó lại tiếp tục khi người nữ tu ấy đi ngược trở xuống. Tôi nói :

— Tôi sắp được kêu ra tòa án và nhận án tù.

(còn tiếp)

NHÀ NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG ĐÃ CHO
 TÁI BẢN CUỐN TRUYỆN THƯ BẦY
 CỦA ĐÌNH TIẾN LUYỆN :

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

ĐỀ TẶNG MỘT MÙA CON GÁI MƠ
 MỘNG MẮT XANH MÔI UỚT.

TÒA SOẠN

● **THẬP CẨM DUNG** (Đà Nẵng) :
 NTA tạm nghỉ bút một thời gian.
 Hy vọng khi báo tăng lên 100 trang con nhà NTA sẽ sẵn sàng múa bút trở lại.

● **HUYỀN TÔN NỮ THỊ LAN (?)** :
 Nghèo không có tội nhưng bị thiệt thời nhiều, như trường hợp của cháu đó. Cháu ở xa quá, nên TN không có cách nào giúp cháu được. Cháu thử mượn bạn bè của mình sách để đọc. Hy vọng bạn cháu sẽ không hẹp lượng đối với hoàn cảnh của cháu.

● **VŨ LINH THIÊNG** (Đà Lạt) :
 Bài đó có nhận được. Cả bài sau nữa. Cảm ơn lời chúc lành của bạn dành cho Tuổi Ngọc.

● **JALAU** (Phan Rang) : Rất xúc động với những thịnh tình của bạn dành cho anh em Tuổi Ngọc. Đã nhận thấy sự tiến bộ ấy. Mong nhận được sáng tác mới của bạn.

● **DIỆP THẾ TOẠI** (Qui Nhơn) :
 Ở tuổi cháu có được cái ý thức về mình về người như thế đáng quý lắm. Tuy nhiên cũng nên tự tin ở chính mình, điều rất cần thiết. Bài đang đọc. Rất tiếc vì quá bận công việc nên không trả lời thư riêng được.

● **HUYỀN HÙNG** (Ninh Hòa) : Nay thì cháu đã thấy khổ báo mới rồi chứ ! Nếu không có gì trở ngại thì mấy số nữa, Tuổi Ngọc sẽ tăng trang và, dĩ nhiên, cũng phải tăng giá bán. Anh em tòa soạn cũng hy vọng như cháu.

● **VIỆT LINH** (Đà Nẵng) : Nếu bài đó đăng được, sẽ sửa lại như ý bạn. Đã nhận được cả bài sau.

● **PHẤN TRẮNG** (Mỹ Tho) : Thư em viết thật cảm động. Mà sao lại bị quan đến thế nhỉ ? « Bánh » chưa ăn nhưng chưa chắc là « dở », phải không. Vâng, có gì sẽ tin em hay.

● **ANH QUYÊN (?)** Thư vui nhỉ. Ừ thì thôi, không trả lời để cho bạn đợi vậy. Khi nào đợi không nổi nhớ lên tiếng nhé ?

● **AN TRẦM** (Saigon) : Bây giờ tờ báo còn bé tí teo. Như vậy em cứ hy vọng thêm là TN sẽ không chết. Nó cứ « co người » mãi như thế theo thời cuộc để hy vọng trong tương lai sẽ biến thành người khổng lồ.

● **HOÀI NIỆM** (Long Xuyên) : Cháu nghĩ oan cho TN rồi. Bạn ngọc hầu hết đều than « không đủ tiền mua báo » thì cháu hiểu bạn của TN không phải là những người giàu. Cháu đừng nên mặc cảm như vậy nhé. TN bắt tay kết thân với cháu rồi.

● **KIỀU GIANG** (Sàigòn) : Cháu với TN còn xa lạ gì nữa mà khách sáo. Nếu cháu ở gần cứ ghé Tòa soạn chơi. Buổi sáng thường có TKT, PBT, DA. Buổi chiều... tới có ĐTL.

● **KIM HOA** (Chủ Nhật) : Ở Tòa soạn không còn giữ báo cũ. Nếu còn TS cũng sẵn sàng gửi tặng cho cháu đủ bộ. Truyện đó đã xuất bản rồi. Cháu ra tiệm sách mua sẽ có.

● **LÊ KIM HOÀNG** (Mỹ Tho) : Viết mà cứ sợ bài mình không đăng thì chẳng mấy chốc mà lớn tim. Phải hy vọng chứ cháu. À TKT nhìn bà con với cháu rồi đấy. Chờ địa chỉ của cháu để biên thư đấy.

● **LÊ THỊ THANH HẰNG** (Tuy Hòa) : Không đúng như cháu đoán đâu TN sẵn sàng đăng bài của bất cứ bạn Ngọc nào mà TN cảm thấy rằng bài viết được. Nếu nói chỉ đăng bài của người quen thì ai cũng có thể là người quen của TN hết.

● **Q.T. THƯƠNG YÊU** (Xóm Chiếu) : Sao lại viết bài có vẻ cầu may thế nhỉ. Viết thật chứ. TN sẵn sàng đăng kia mà. Số 100 là số khởi sắc. TN sẽ cố gắng mỗi ngày mỗi khởi sắc thêm lên.

● **TRINH NGUYỄN** (Sàigòn) : TN sẽ không chết vì anh em TN không ai muốn cho TN chết cả. Cháu hãy tin tưởng như thế đi nhé. TN đang dự định cho tăng thêm trang và thêm vài mục nữa. Cháu chờ đi.

● **PHẠM NGUYỄN KHÔI BÀ** (?) : TN sẽ cố gắng qua giai đoạn này. Không phải TN không biết làm cho báo bán chạy nhưng mỗi một tờ báo có phạm vi riêng của nó. TN không thể làm khác hơn được và cũng chẳng muốn làm. Thà chết vinh hơn sống nhục mà.

● **PHẠM NGỌC HẢI** (Biên Hòa) : Bây giờ thì trả lời đây để người bạn ngọc khỏi trách móc. Thông cảm với Tòa soạn vì thư từ bài vở quá nhiều. Cảm ơn đề nghị của bạn. Nhưng vấn đề thường ngoạn còn tùy mỗi người nữa chứ. Bài được đăng hay không đợi qua 5 số báo thì biết chứ nói trước kỳ làm.

● **HOÀNG** (KBC 4100) : Đã nhận được 2 bài thơ của bạn. Bạn chia khó tập... chờ đợi một chút.

● **PHẠM XUÂN MY** (Saigon) : Thật khó mà nhận được với một « cổ ý » thay đổi cả tên họ, nét chữ như thế. Vậy thì cứ coi như « lần đầu », theo ý chú muốn. Những hình vẽ phải được thay đổi bởi đó là tôn chỉ của Tuổi Ngọc, « Nhật tân, nhật nhật tân » mà.

● **PHẠM KHÁNH VŨ** (BMT) : Đã nhận được thư, bài, và hình. Hơi trễ nên phải đợi số tới. Có gặp NHG ở đây.

● **TRẦN VĂN NGHĨA** (Đà Lạt) : TKT đi ĐL bao nhiêu lần định tìm bạn chơi mà không biết tìm ở đâu. Sắp đi nữa trong tháng này. Đà Lạt bây giờ chỉ còn những điều bạn nói trong thư thôi. Nhưng không đi thì buồn tiếc.

● **NGUYỄN THANH LIÊM** (Quảng Ngãi) : Cháu cũng đồng bệnh với H. NGỌC THANH rồi. Bài cháu Tòa soạn đang đọc và hy vọng sẽ đăng được cho cháu.

● **NGUYỄN NGUYỄN MINH A** (Sàigòn) : TN chưa dám tặng giá trong hiện tại nhưng cũng có thể là

điều không tránh được ở tương lai. Khi đó vẫn mong cháu không nỡ bỏ TN. Cứ tiếp tục gửi bài. Rồi thế nào bài cháu cũng được tăng. Dĩ nhiên, đó không phải là câu an ủi.

● **TUỶNG NHỚ** (Cần Thơ) : Đọc một chút đã hết là tại vì tờ báo mỏng. Mai một báo sẽ tăng lên mỗi tuần 100 trang. Nhiều mục lý kỳ gay cấn tha hồ cho cháu đọc TN gửi lời cảm ơn cô giáo của cháu nhé.

● **VÕ VĂN HÙNG** (?) : Cảm ơn lời khen, và lời chúc lành của cháu. Nhớ biên thư cho TN thường xuyên nhé.

biết một biết mười ● nguyên thế (liếp theo trang 47)

v.v... vì thời gian đi một chiều, càng ngày càng tới gần «gốc» của Tây lịch tức là năm sanh Thiên Chúa mà càng gần thì càng nhỏ đi. Sau Thiên Chúa, thời gian cũng chẳng bao giờ ngừng và càng ngày càng xa «gốc» của Tây lịch mà càng ngày thì càng lớn vì vậy năm nay là 1973 thì sang năm là 1974...

Vậy thời gian chẳng có khuynh hướng thật lùi hay gia tăng gì cả. Chỉ tại con người tự nhiên lấy một thời gian nhất định nào đó ở lưng chừng lịch sử để làm mốc, nên mới gây thắc mắc cho em. Phải giải thích tóm tắt, chẳng biết có rõ ràng không, hay tối om?

3— Chắc em viết lầm vì tiền Y Pha Nha không viết tắt là «F» mà

là «P» vì đơn vị tiền tệ của Y Pha Nho là đồng «Peseta».

— Tiền Bỉ : FB là Franc Belge

— Tiền Thụy Sĩ : FS là Franc Suisse.

— Tiền Gia Nã Đại : CTS không phải là chữ viết tắt của đơn vị tiền tệ Gia Nã Đại, vì đơn vị tiền tệ của Gia Nã Đại là «Canadian Dollar». [CTS là chữ viết tắt của «Cents», 1/100 của một Canadian Dollar. 60 CTS là 60 xu đấy.

— Tiền Đức : DM là Dentch-mark (đồng mác).

4— Đáng lẽ thư em được trả lời lâu rồi, nhưng anh cứ giữ lại để cô đoán ra tên em. Nay thì đành phải xin hàng. Khó quá. Chỉ đoán được em ở Saigon (Sigi) chẳng biết có đúng không? Mong gặp lại em trong mục này, đừng «adieu».

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Sơn Tước, Cao Thị Ngọc Diệp, Ốc Biền, Châu Thị Kim Ngân, Minh Dũng, Trần Thị Dế Thương, Lũy Đức Nghiễm, Thơm Mưa, Võ Thị Phương, Đặng Mai Khanh, Thùy Anh, Hương Thảo, An Vi, Võ Thảo, Ngan, Nguyễn Hoài Minh, Hoàng Thanh Sơn, Triều Giang, Trương Nhớ, Huỳnh Thị Du Hương, Di Hạ, Phạm Hoài Thương, Nguyễn Thu Hà, Nguyễn Quang Phụng, Nguyễn Thị Thanh Minh, Nguyễn Phiêu Du, Triều Sương, Vũ Hoàng Tuấn, Lăng Quảng, Rừng Rú Đam Mê, Trần Diên, Đặng Thị Quế Phụng, Lê Huỳnh Hoa, T. Th. H. Đào, Thảo Phô Lâm, Nguyễn Thị U Mê, Trầm Thụy Du, Phạm Thị Thanh Nga, Nhã Quỳnh, An Thu Linh, Anh Việt Thi, Hà Nga, Ngô Thị An Xưa, Biền Nhớ Vàng Xanh, Ti. B. N. Kh, Di Lam, Vũ Thị Hà Nội, Trang Mỹ Lệ, Thảo Di, Lê Nguyễn T.N, Trần Quang Thiếu, Hồ Thiên Tứ, Tăng Lý Nguyễn, Nam Giao, Nguyễn Nguyễn, Thế Viên, Ái Khanh, Ngọc Kim, Thế Trúc, Quỳnh Chuyên, Ai Thương, Khang Anh, Vành Khuyên, Nguyễn Hương, Võ Kim Uyên, Trầm Thị Thảo, Lê Thị Thanh Hằng, Viễn Lưu.

THƠ

Trang Mỹ Lệ, Minh Dũng, Lê Bá Kỳ, Nguyễn Duyên, Lũy Đức Nghiễm, Thi Tâm Tử, Lê Công Minh, Nguyễn Hữu Hạ San, Đinh Việt Tiến, Hoàng Minh Hải, Nguyễn Đình Hiệp, An Vi, Hoàng Sơn, Khuê Việt Trường, Hoàng Thọ, Song Hát, Nguyễn Hoài Minh, Hoàng Miên Di, T. R, Yên Mây, Mười Sáu Mẫu Tự, Trần Anh, Phạm Hoài Thương, Quỳnh Hương, Nguyễn Quang Phụng, Hoàng Nghê Mục, Văn Dạ Thảo, Vũ Hoàng Tuấn, Phi Lê Vân, Lê Trần Hùng Vân, Phụng Giang, Tạ Thị Kim Dung, Rừng Rú Đam Mê, Mất Tim, Đỗ Tấn Vương, Hoài Đông, Đan Hoàng, Nguyễn Ngọc Hoàng, Vương Nguyễn, Thanh Nguyễn, Hoàng Thụy, Châu Uyên, Hồ Yến Ngũ, N. Độ, Anh Việt Thi, Bích Ái, Quang Tâm, Phan Thị Thuần Quyên, Phiếm Tình Du, Thu Nguyễn, Thanh Nguyễn, Lê Huy Vũ, Nguyễn Ngọc Hoàng, A. Đ, Ngô Thị Lan Xưa, Đinh Vô Danh, Biền Nhớ Vàng Xanh, Hạ Thanh, N. H. Quỳnh Hương, Thoại Kha Tú, Nguyễn Duy Hiệp, Phạm Hữu Quang, Nguyễn Thị Tuyết Trinh, Võ Khôi Hành, Thế Viên, Nguyễn Thị Xuân Dung, Kiều Giang, Ch. Nghĩa, Ngô Cang, Hạ Mây, Nguyễn Thái Dương, Nguyễn Mặt Trời, Lê Thúy Ngọc, Trương Thanh Tùng, Hoài Mặc Thanh, Thập Cầm, Jalau, Nguyễn Thụy Biền Xanh.

ĐỒNG NAI 270 ĐỀ THÁM SAIGON II

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

CỬA TRƯỜNG, PHÍA BÊN NGOÀI

truyện dài của MAI THẢO

- Phía bên ngoài cửa trường là một thế giới kỳ ảo hay chỉ là cạm bẫy của học trò?
- Phía bên ngoài cửa trường cô học trò tìm đến tại sao lại tìm về?

SỐNG MỚI 30B PHẠM NGŨ LÃO SÀI GÒN II

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

HẠ OI

TRUYỆN DÀI MỚI NHẤT CỦA DUYÊN ANH CHƯA HỀ ĐĂNG TRÊN BÁO NÀO

TẶNG PHẪM MÙA HÈ 73 CỦA MỌI NGƯỜI TỪ 9 ĐẾN 99 TUỔI

- Bạn sẽ gọi mùa hè 1973 bằng hai tiếng tuyệt diệu này như bạn gọi em oi, anh oi, quê hương oi... Bởi vì Hạ oi, là thương yêu oi dân trải trên 300 trang sách của những tháng năm đẹp nhất một đời người.
- Lên núi mang theo HẠ OI. Xưởng biển mang theo HẠ OI. Ra Trường mang theo HẠ OI. Vô Nam mang theo HẠ OI. Bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào trong mùa hè 73 phải có trong tay HẠ OI.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

MONT BLANC

*của xứ non cao
dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*

